

**Hárfa, lant, citera
pengjen!**

Keresztyén énekek.

BUDAPEST 1918.

Kiadja: Csia Lajos. IX., Angyal-utca 7. sz.

Dicséret, hálaadás

1. Hárfa, lant, citera pengjen



Hár-fa, lant, ci - te - ra peng-jen, Ör-vend-je-tek új é-nek-ben,



I - gaz-sá - go - sak, hí-vek! Mert az Úr i - gaz sza - vá - ba



Hú, sza-vát ha tett- re vált - jasfö-l-dünkke-gye töl - ti meg.

Szódra lett az ég s seregje,
Tengert gyűjtsz tömlődbe össze,
S föld lakóit rémítéd.
Szólasz és lesz s nemzeteknek
Szándoki megsemmisülnek
S győz mit elgondolt szíved.

Látod ember szívét, tettét,
Ítélettől nem menekvék
A király és hős se még.
Ámde boldog a te néped,
Hogyha fél és hisz tenéked,
Nem győz rajt' halál, éhség.

Szent egedből szónkra hallgass,
Nézd az ellen mily hatalmas,
Lelkünk várja az Urát.
Öntsd ki ránk kegyelmed árját,
Kik te szent nevedbe' bizánk
Szívünk Istenben vigad.
(33. zsolt.-Rj 2XI.)

2. Óh bár ezer ajakkal tudnék



Óh bár e - zer a - jak - kal tud - nék s e - zer nyel - ven di - csér - ni hón,
Ver - seng - ve én da - lol - ni kezd - nék szí - vem leg - bel - sőbb mé - lyi - ből



Dalt dal - ra zeng - nék ar - rul el, mit Is - ten tett a lel - kem - mel.

Óh bár szívem addig elérne,
Ahol a nap dicsőn kereng!
Óh bár testem örömtül égne,
Ameddig vér erembe' megy!
Vón' hála minden szívverés
Minden lehellet éneklés.

Ki áraszt áldást rám, szegényre?
Csupán te gazdag Istenem!
Egész úton vajon ki véde?
Seregek ura volt velem!
Ő hordozá bűnöm súlyát,
Türelmét el nem mondanád!

Én drága Jézusom, dicsérem,
Hogy irgalommal telt szíved
Oly gazdagon segíté nekem,
Véreddel megmentéd híved!
Sátánnak rabja bár valék,
A szívem most csupán tiéd.

Jóságodról hadd énekeljek,
Ameddig nyelvem mozgatom!
Ameddig meg nem áll a szív bent,
Öröm áldozatát hozom!
Ha ajkam majd erőtlennül,
Sóhajt küldök egedbe föl!

Most azt fogadd el, mit rebege
Mond el szegényesen dalom,
Majd jobban megy dicső egedbe'
Hol angyal testét hordozom,
Boldog seregben ott neked
Ezer halleluját zengek!

(Rl. 38.)

3. Szeretni vágylak ékességem



Sze-ret-ni vágy-lak é - kes-sé-gem! E-róm, óh hadd sze-res-se-
Sze-rel-me-met hir-des-se tet-tem és az, mit foly-ton é - re-



lek!
zek! Tün-dök-lő fény? Sze-ret-ni hagyj, Míg szí-ve-m meg-ha-sad!

Mért, hogy csak ily későn ismerlek,
Magasztos szépség, Jézusom,
Enyémnek, hogy csak most nevezlek,
Igazi jó és nyugalom?!
Szívemnek fáj, hogy tégedet
Olyan későn szeret!

Hogy fényed nappalt kelte nékem,
Köszönöm ezt, valódi nap,
És hogy szabad, vidám lett éltém,
Neked köszönöm, égi nap?
Köszönöm azt, jóságos száj,
Hogy így meggyógyítál!

Hogy tévelyegtem elvakulva!
Keresve bár, nem leltelek!
Vágyam tetőled elfordula
S szerette, mi teremtetett.
Hogy lelkem most téged választ,
Te vitted véghez azt!

Koronám, ím szeretni vágylak,
Szeretni vágyom Istenem,
Szeretni, ha nem ad jutalmat,
Szeretni őt szükségemben!
Tündöklő fény! Szeretni hagyj,
Míg szívem meghasad!

(Rl. 292.)

Bűnbocsánat, üdvösség

4. Bízzál szívem, ne félj



Bíz-zál, szí - vem, ne félj! Ri - ad - ni nincs o - kod! Nem



vá-dol Is - te-ned, az ál - do-zat ha-lott. Ér-ted ke-reszt fáj-



dal - mi - ba szállt Is - ten egy - szü - lött Fi - a!

Érettem, óh Uram, sebek borítanak
De vérző szent sebet bűnösnek üdvöt ad.
A drága vér éj, s nap kiált, föltartja Isten bosszúját.

Most már hű főpapunk ott fenn örökre él,
Népére szánva őt, kegyelmet esdve kér.
Az égi szentek szentjibe tulajdon vérét vitte be.

Tenger sok bűnömért az átok őt veré.
Így bátran járulok Atyám színe elé.
Annak szívem Atyát kiált, ki értem adta szent Fiát!

(Rj. 206.)

5. Szennyem lemossa mind



Szeny-nyem le-mos-sa mind, Bűn-től sza-bad le-szek: Í - gé - re - ti ezt



hir - de-tik An-nak ki-ben hi - szek! Ke - reszt e - lőtt Ter-



hem le - rak-ha-tom; Bű-nök-vel, mint va-gyok, jö-vők, Mert hív-tál Jé-zu-som.

Bűnöm hosszú sorát
Tőled nem titkolom,
Ajkam irgalmadért kiált,
Meváltó Jézusom!
Gúnyoljon sok ellen,
Nem csüggedek
A lélek aggódik, szorong,
S bocsánatért eseng!

Igaz és hű igéd,
Mely rám süt fényesen,
Bűnös kétségek éjjelét
Elűzte teljesen!
Kegyelméért erős,
Bölcs Istenem
Megmentett és megőrizend,
Most már bizton hiszem!

Oltárra helyezem
Magam, s amit bírok,
Jézus fogadd el szívesen,
Mit néked áldozok.
Királyommá hadd koronázzalak!
Küldd szellemed tüzét alá
S égesd el, mit hozok!

(Rl. 523.)

6. Moss fehérre!



Moss fe-hér-re! Szí-ved vé-re Be-ta-kar-jon Légy te nyug-ton!

Tégy szabaddá,
Hű szolgálóddá,
Fogj meg kézen,
Légy vezérem!

Tiéd vagyok,
Tulajdonod,
Add, Istenem,
Magad nekem!

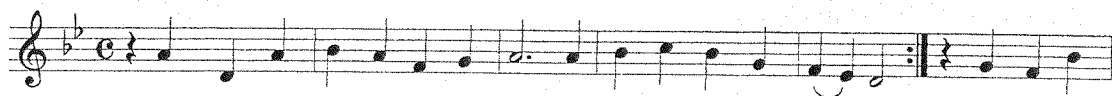
Értem haltál,
Értem jártál,
Sír mélyében,
Uram, Isten!

Voln' még drága
E világban?
Szálljak végre
Sírba, mélyre!

Óh egyetlen,
Drága kincsem!
Inog lábam,
Tarts szilárdan!

(Rl. 468.)

7. Nagy szükségből kiáltok föl



Nagy szük-ség - ből ki - ál - tok föl, Úr, Is - ten halld meg szó - mat; Hi - szen ha
Ha - jolj le nagy ke-gyel-med-ből, Ké - ré - sem el - fo - gad - jad!



azt te - kin - te - néd, Hogy el - le - ned mi bűnt te - vénk, Nincsegy, a - ki meg - áll - hat!

Csupán kegyelmedért teszed,
Hogy megbocsátod bűnünk.
Nem használ részünkről a tett
A legjobbnál se' köztünk!
Dicsekvés nincs az Úr előtt,
Mindnyájunknak félnünk kell Őt
S csak kegyelemből élünk.

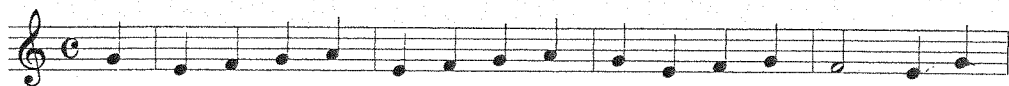
Nem érdememre építék,
Reá kell támaszkodnom;
Belé vetem reményemet
És jóságába' bízom.
Amit igéje biztosít,
Az vigasz, mentsvár nékem itt,
Azt várom egyre bizton!

S bár lásson várni még az éj,
Várjak reggel továbbra:
Egy percre se kételkedjél,
Szívem, az Úr karjába'!
Így tesz az Úr Izráele,
Kit nemzett Isten szelleme:
Kitartva vár urára!

Habár mi bűnünk számtalan,
Nagyobb Isten kegyelme;
Segíteni hatalma van,
Bármily kárt a bűn ejte!
Nincs más jó pásztor, csak Te vagy!
Ki Izráelt megváltod majd,
Bűnét mind eltörölve.

(Rl. 169.)

9. Erőtlen s vesződő



E - ró - te - len s ve - sző - dő lenn Az él - tem s sok ve - szély van; Bár



e vi - lág ha - rag - tul ég, Is - ten meg - véd: É - lek biz - ton, vi - dá - man!

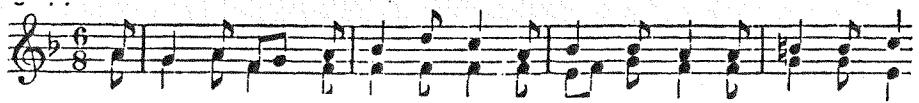
Kicsiny vagyok, De rám ragyog
A nagy Isten kegyelme;
Szeretve mégis észrevesz
S kegyébe vesz
A nagy embertömegbe'!

Rossz is vagyok, Nincs arra jog,
Hogy Isten meghallgasson
S lám értem adta önmagát
És megbocsát,
Hogy szívéhez szorítson!

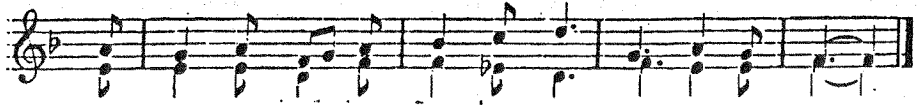
Oly vak vagyok, Oly balgatatag
És mégis arra híva,
Hogy Isten tervit érthetem
S leüljek fenn
Jézus trónjára!

(RI. 588.)

10. Jézus szeret



Jé-zus sze-ret! E szó mi fényt vet ránk: u-tunk már nem ső-tét,



Aj - kunk uj - jong - va é - ne - két: „Jé - zus sze - ret!”

Öröktől fogva úgy szeret,
Hogy elhagyott dicső eget,
Rút bűnöket magára vett,
Mivel szeret.

Jézus szeret! Borús napon,
Ha nincsen semmi vigaszom,
Szívem e szóval gyógyítom:
Jézus szeret!

Jézus szeret! Bútól teli
Szívünk itt nyugtát nem leli,
De Jézus karja befedi,
Kiket szeret.

Időnek változik sora;
Szerelme nem szűnik soha!
S míg feltűnik gyöngykapuja,
Szerelme tart!

A múlt szerelmével teli;
Szeret: a jelen hirdeti;
Szívünk örökké zengheti:
Jézus szeret!

S ha nemsokára jó a vég,
Visszhangzva zengi a mennyég
A mátká hálaénekét:
„Szeret, szeret!”

(Rj. 74.)

11. Jézus, életem igaz kútforrása

Jé-zus, é - le-tem i - gaz kút- fő - je, e - gye - dü - li for - rá - som Te
 vagy! So - ha meg nem bán - hat - ja a szí - vem, Hogy té -
 ged kö - vet - te - lek én hí - ven! Már e por - ban é - ne - kel - ni hagyj: E - gye -
 dü - li for - rá - som Te vagy! Már e por - ban é - ne - kel - ni
 hagyj! E - gye - dü - li for - rá - som Te vagy, Te vagy!

Mit régen kerestem, megtaláltam:
 Békét, nyugovást és örömet;
 Hogy bűnöktől megkötözve jöttem,
 Te megoldál hűen és egészen;
 Megbocsátál: szívem így szabad!
 Egyedüli forrásom Te vagy!

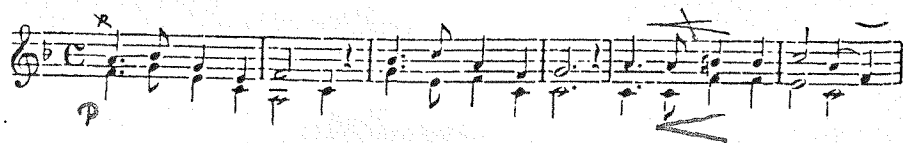
Örök életet s hitet, mely ott fenn
 Boldogabb látásnak helyet ad;
 A reményt, hogy látni foglak egyszer,
 S megáldasz Isten örökével.
 E dicső részt kaptam általad!
 Egyedüli forrásom Te vagy!

Mire vágytam, de magamba' nincs meg,
 Békét, szeretetet, örömet,
 Hosszútűrést, gyöngét elviselni,
 Panasz nélkül alázatban élni:
 Mindent, mi hiányzik, Jézus ad!
 Egyedüli forrásom Te vagy!

Hűséget a legkisebb dologban,
 Tisztaságot és okos szívet,
 Akarást, lemondni könnyen arról,
 Mi az ég kincsét gyűjteni gátol,
 Ad erőd, mely gyengékben lakik,
 Egyedüli forrásom vagy itt!

Mit már most e porba' mondni tudnék
 Győzelemről, mit erőd adott,
 Földi ajk elmondni nem vón képes;
 Ám ott fön, ha véget ér a véges,
 Minden szent velem hálát így ad:
 Egyedüli forrásom Te vagy!

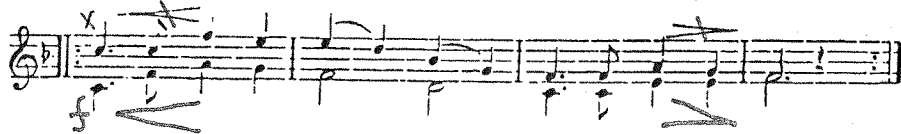
12. Csillag, melyre nézek



Csil-lag, mely-re né-zek; Szirt, lá bom a-latt; Ve-zér, hogy ne fél-jek;



Bot, mely tá-mo-gat; Ke-nyér, aj-kam ét - ke; For-rás, eny - het ad;

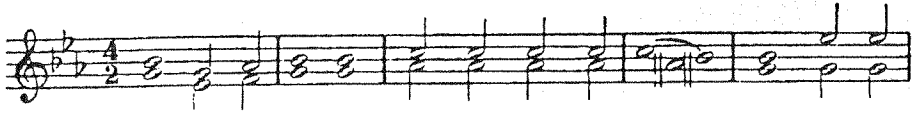


Cél, hogy fus-sak ér - te: Mind-ez csak Te vagy!

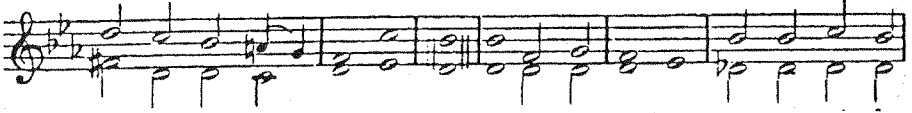
Honnan jőne mástól Bátorság, Erő?
Ki venné vállamról, Ami terhelő?
Hit, remény, szeretet – Míg egy pillanat
Semmi lesz nélküled: Mindenem Te vagy!

Folytatom utam hát Kínos ösvényem,
Míg a menny danáját Hallja meg szívem;
Ott szívemből vidám, Új ének fakad:
„Minden kincsnek hijján Mindenem Te vagy!”
(Rl. 373.)

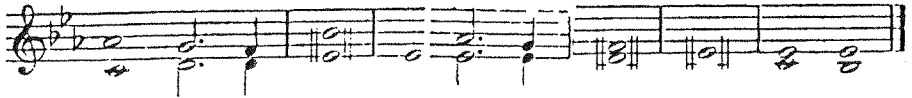
14. Szégyenkereszt – s tövistől megcsúfolt



Szé-gyen-ke-reszt s tö - vis - től meg - csú - folt, Bűnt hor - do-



zó, kin még sincs folt! Mi szép a nagy ki - rály, az ér - tem



holt! Hal - le - lu - jah! Hal - le - lu - jah!

Mindent teremtő – s mégis oly szegény;
Mindenható – s letörte vak merény;
A legdicőbb – s nevetnek szégyenén;
Hallelujah! Hallelujah!

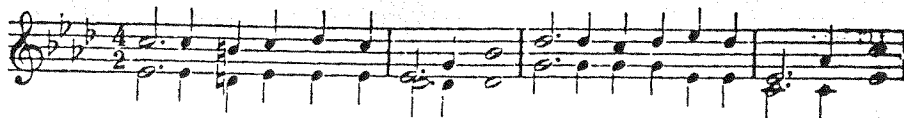
Szamáron ül, mint nyájas, jó barát;
Alázatos, az utcán nem kiált;
Szeret, szelíd: fogadd el e királyt!
Hallelujah! Hallelujah!

De egyszer harci ménen ül s jön el,
Oroszlánként, hatalma teljivel!
Hallelujah! Hallelujah!

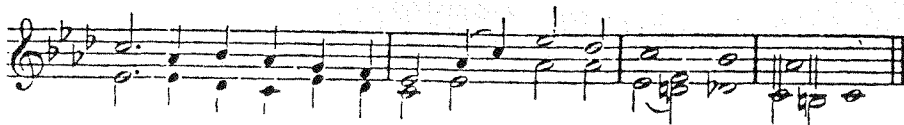
Ha majd az úr, mint pásztor szertemegy,
A földet üdv és béke tölti meg
S királynak vallják őt a nemzetek!

(Rj. 163.)

15. Vándoroljak innen messzire



Ván-do-rol-jak in -nen mesz-szi-re, El-kí-sér u-ram-nak hú szí - ve;



Bár - ho - va me-gyek, kö-vet nyo - mon Én Jé - zu - som!

Hagyjon el bár minden kedvesem,
Várjanak mind ellenségesen;
Mosolyogva néz le rám folyton
Én Jézusom!

Szenvedések törjenek reám,
Legyek összezúzott nád talán:
El nem tör kezével, ezt tudom,
Én Jézusom!

Várjanak csak kőkemény szívek,
Hő vágyamat egy se értse meg:
Óh a te szerelmed lágy nagyon;
Én Jézusom!

Tántorodjék lábam bűnre még,
Hűtlen szívem gőgje bérekép:
Hú marad, bár bántsam gonoszon,
Én Jézusom!

Legyen éltem bár gyümölcstelen,
Rothadjon, mint földbe' mag,
szívem:

Bűnöm béréül ha jó halál:
Szellemem hozzád, mint gyors
madár,

Rothadásból új éltet kivon
Én Jézusom!

Kisuhan a megnyílt kaliton,
Én Jézusom!

(Rj. 228.)

16. Jézus! Ha e név megcsendül



Jé-zus! Ha e név meg - rez - dül, A szí - ve - men ál - tal -



rez-dül Mély, ki-mond-ha-tat-lan ö-röm! Pró-bák közt a szen-ve-



dés-ben Ne - ved a szí - vem - be vés - tem Vé - led é - des



az ü - röm, Vé - led é - des az ü - röm.

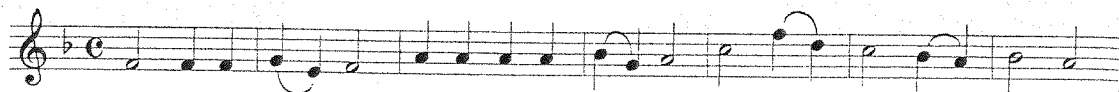
Jézus! Szent, csodálatos név!
Félelem és vágy között ég
Szívem, mely epedve vár!
Jézus! Nagy, csodálatos szó,
Áldást, békét, vigaszt osztó,
Boldogító fénysugár!
Boldogító fénysugár!

Jézus! Földön küzdő serged
Neveddel nem egy csodát tett,
Pusztá hittelt ejtve ki.
Ha e drága szót kimondod,
Szün betegség, ördög elfut,
Kétség, bánat elveszi!
Kétség, bánat elveszi!

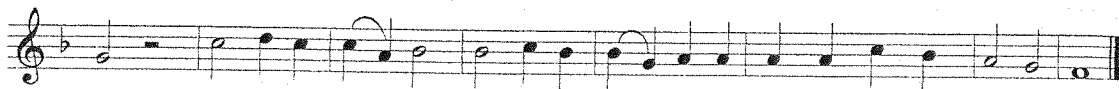
Jézus! Hogyha rád tekintek,
Baj, veszély, bűn nem rémít meg,
Bármi a jövő titka!
Ahol ez a név felhangzik,
Édes illatár elömlik,
Mennyből élet illata!
Mennyből élet illata!

(Rl. 481.)

17. Jézus, te legszebb



Jé - zus, te leg - szebb, Min - de - nek ki - rá - nya, Is - ten s - Má - ri - a fi -



a! Té - ged sze - ret - lek, Té - ged i - mád - lak, Ö - röm vagy né - kem ko - ro - na.

Szép a mező is,
Szépek ám az erdők,
Hogyha itt a szép tavasz;
Ám Jézusom szebb,
Ám Jézus fénylőbb,
A bús szíveknek ád vigaszt!

Szépen süt a hold,
Szebb a nap sütése,
Szépek mind a csillagok,
Szebb fényű Jézus,
Tisztább sugárú,
Mint égben mind az angyalok!

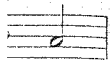
Minden szépségnek
Földön és az égen
Foglalhatja vagy bizony,
Nálad a földön
Nincs semmi kedvesb,
Szívem-szerette Jézusom!

Hogy el ne vesszek
A halálban egykor,
Rád bízom a lelkemet,
Szívem hasadván,
Hadd szóljak így majd:
Jézus, fogadj be engemet!

(Rl. 256.)

Jézus születése

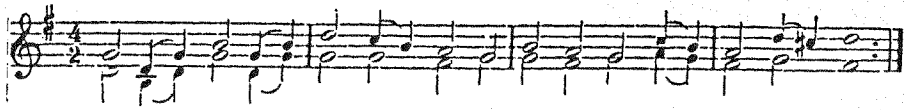
18. Hogy békénk királya eljött



fi -



ro - na.



Hogy bé-kénk ki - rá - lya el-jött, Zeng-tek haj - nal - csil - la - gok,
Pász - to - rok, tu - dó - sok aj - ka, Já - szo - lá - nál uj - jon - gott.



Drá - ga kin - cset, drá - ga kin - cset, drá - ga kin - cset Is - tál - ló - ban lel - te - nek.

Elveszettek megváltója
Bűnöktől megszabadít;
Megbocsát, szeret, kegyelmez
Bűnösöknek mindenütt.
Magasztald hát,
Magasztald hát,
Magasztald hát
A világ megváltóját!

Váltságáról győztes szóval
Ujjongás közt dalljanak,
Míg az örömhír megcsendül
Tisztán, mint ezüstharang
S háladalok
Háladalok,
Háladalok
Töltik meg a világot!

(Rl. 67.)

6.)

Jézus halála

20. Sebektől vérező fő



Se - bek - től vé - re - ző fő, Fáj - dal - mas - meg - csú - folt, Más - kor föl - é - ke -
Szú - ró he - gyes tö - vis - től Gúny - ból ö - vez - ve volt!
sí - tett Di - cső - ség fé - nyi - vel Gya - lá - zott, meg - ve - tett lett, Kö - szönt - ve légy te fej!

Nemes, tündöklő orca,
Melytől az emberek
Máskor félnek riadva,
Hogy megköpdöstenek!
Hogy sápadtál halálra!
A napnak fényinél
Dicsőbb szemek sugára
Sötét lett mint az éj!

Amit, Uram, Te túrtél,
Bűnömnek terhe volt.
Szívem, mivel vétkeztél,
Lett Jézus szíve holt.
Én érdemeltem ezt meg!
De nézz szegényre rám,
Irgalmas, hagyj kegyelmed
Szemlélnem Golgotán.

Hálát adok szívemből,
Jézus, legjobb barát,
Ki a bitóra ment föl,
Keresve más javát!
Szerelmed az enyém már,
Szívből ujjonghatom;
Szerelmed a halálnál
Nagyobb volt, Jézusom!

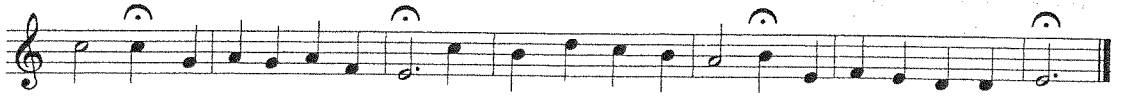
Ha tán halál félelme
Körül vesz engem is,
Kit meggyötört keserve,
Velem jössz majd Te is.
És fönt a fényvilágban,
Dicsón, ha látlak ott,
Mint egy megölt bárányban,
Szerelmed rám ragyog!

(Rl. 79.)

21. Sebek, tövistől tépve



Se - bek, tö - vis - től tép - ve E drá - ga hom - lo - kon, Hol ég - nek fé - nye
Lel - kem re - á - tok néz - ve, Meg - töl - ti fáj - da - lom!



játsz - sza, Mily rú - tul tép - ve fel, Szí - vem, hogy meg - a - láz - za, Hogy ér - tem túr - te el!

Véresre korbácsolt hát
Oly irgalmatlanul!
De nem hallották jaját,
Csak túrt hallgatagul.
Óh, bárány mézárszéken,
Te meg nem érdemelt,
Hogy elborít a szégyen,
Látván e csúf sebhelyt!

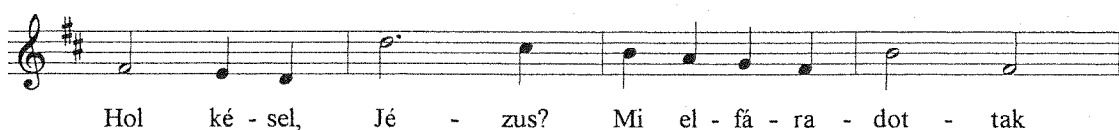
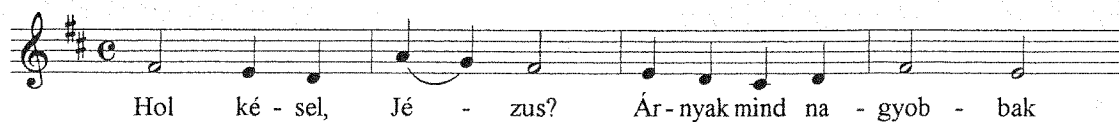
Te kéz, te láb, szögektől
Szétroncsolt végtagok;
Te kínos vergődéstől
Agyongyötört halott;
Ti égő szomjgyötörte
Panaszló két ajak:
Álnok szívemnek bűne
Oka kínatoknak!

Lándzsától átdöfött szív,
Már nem dobogsz tovább;
E drága szívből a hív
Vért és vizet bocsát:
Szívednek vére mos meg
Szívem rút bűnitől
S lemos lábamról szennyet
Igéd szerelmedről.

(Rl. 79.)

Jézus visszajövele

22. Hol késel, Jézus?



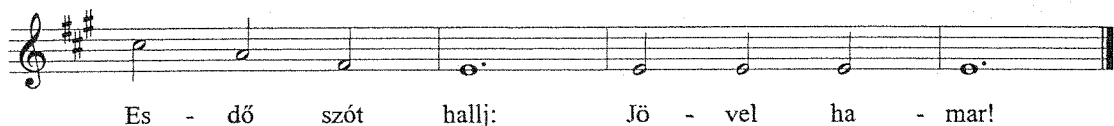
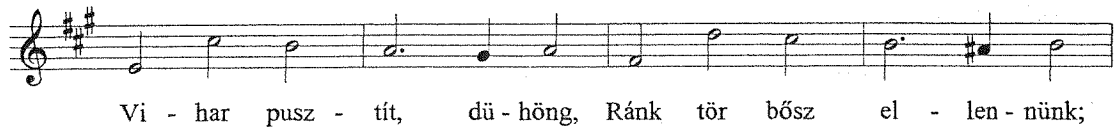
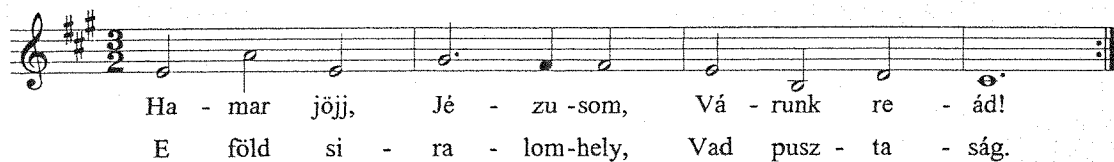
Hol késel, Jézus, szikla mindörökre,
Amelyre lábam Isten helyezé?
Halál, sem élet, sem nyomor, a röpke,
Nem rendíthetnek róla el többé!

Hol késel, Jézus? Fényünk elsötétlett,
Mely egykor megnövelte örömünk:
Jézust szeretnénk látni, óh nem éget,
Hogy ami drága volt nekünk, letűnt!

Hol késel, Jézus? Égetőbb e kérdés,
Mint bármi, mit fölvet most e világ.
Hol késel, Jézus? Jöjj, bár nap vagy éj lesz,
Csak jöjj hamar, mert serged látni vágy!

(Rj. II. 186.)

23. Hamar jöjj, Jézusom



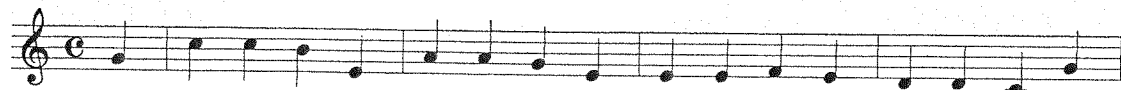
Hallod mi gúnyt kiált Vad ellenünk?
Szidják Isten fiát, Tombol dühük!
Mért hallgatsz oly soká? Szívünk aggódik már,
Esdő szót hallj: Jövel hamar!

Nézd meg kis sereged: Óh, mily kudarc!
Hű szeretet helyett Viszály és harc,
Egyet nem értenek, Szívük, lelkük nem egy!
Esdő szót hallj: Jövel hamar!

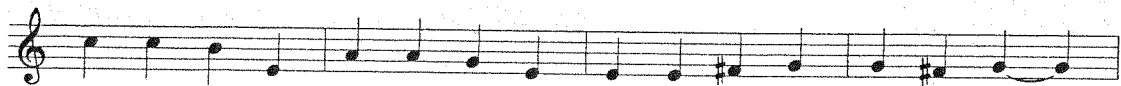
Uram, tiedért Véred folyott,
S ma is még híen véd Erős karod:
Hitünk kezdője Te, Vezess békédbe be:
Esdő szót hallj: Jövel hamar!

(Im. H. 48.)

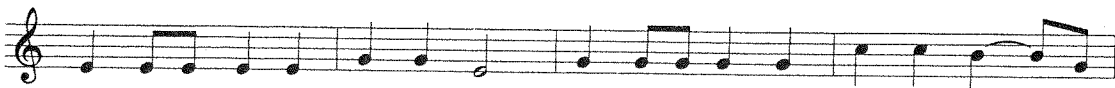
24. A röpke földi élten át



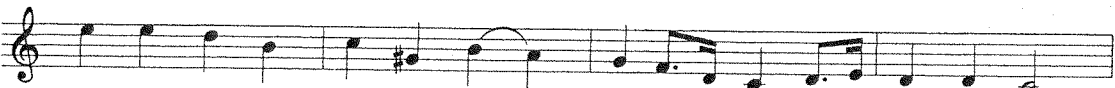
A röp-ke föl-di él-ten át Csak szen-ve-dést nyújt a vi-lág, Rá -



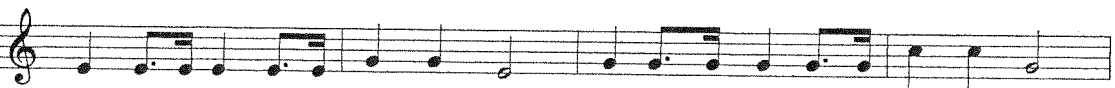
gal - ma - zást, gúnyt, ül - dö - zést S ez egy - re több fo - ház - ra készít:



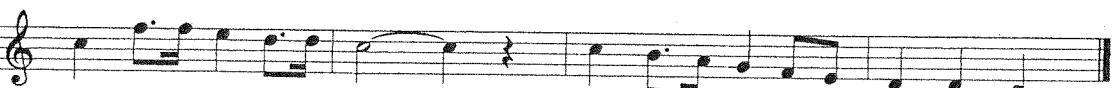
U - runk mi - kor jössz viz - sza már, Hogy múl - na tó - lünk e po - hár S han -



goz - nék föl ö - röm - zú - gás: - A vő - le - gény - mi szép s cso - dás!



Óh majd ha fel - le - gen el - jö - vend, Ha an - gyal szól, ha a kürt - szó zeng:



E - lé - be föl - re - pü - lünk S ek - képp ö - rök - re ve - le - le - szünk!

Még sírva gyászolunk sokat, Kit zord halál most elragad;
Bűn szennyezi a lábat itt S hordjuk bűnös test láncait:
De akkor megnyílik a sír, ha jó, kivel halál se' bír,
S az Úrnak égi fényinél Elváltozik a holt s ki él.
Óh majd ha fellegen eljövend, Ha angyal szól, ha kürtszó zeng:
Elébe fölrepülünk S ekkép örökre vele leszünk!

Testvér, vigasztalódj tehát S reménytelen, mint a világ,
Ne sírj tovább! Az Úr közel; könnyed sietve törli el.
Örülj az üdözés között S ha gyöngeség itt megkötött,
Majd könnyű testtel szárnyákon Repülve lát meg égi hon;
Óh majd ha fellegen eljövend, Ha angyal szól, ha kürtszó zeng:
Elébe fölrepülünk S ekkép örökre vele leszünk.

(Rj. 152.)



Rá -



S han-



s!



ng:



ik!

25. Az Úr éjfélkor eljövend



Az Úr éj - fél - kor el - jö - vend, Most csön - des min - den itt. Bol -



dog, ki majd fel - ké - szü - lend ve - le ta - lál - ko - zik.

Előre megmondá az Úr, S jelölt rá egy napot;
De úgy jó el váratlanul, Mikor nem gondolod.

Mily vak halálban a világ Mily bizton álmodik
S a nagy nap szörnyű nyomorát Még messzinek hiszik!

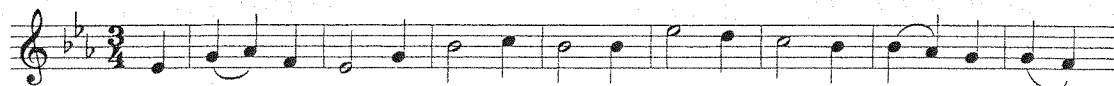
Az őrállók tán alszanak, Hogy senki sem mozog?
A vőlegény itt van hamar, Mért nem kiáltotok?

Olajtartótok töltve már? A hit lámpája ég?
Óh jaj, ha téged is kizár, Magából a mennyég!
Őrködj, virrassz tovább, szívem, Álmatlan, józanon,
Jöttére gondolj szüntelen, Minthogy ha már ma vón!

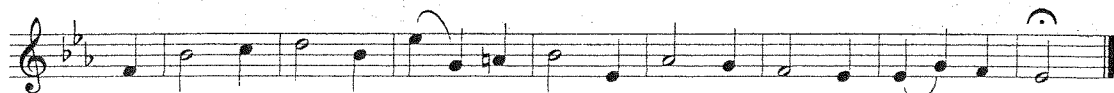
(RI 589.)

Hit, odaadás

26. Hajlíts meg



Haj - līts - meg en - gem, mint a szél A - rany - ka - lászt a por - ba hajt -



Ha - jol - jak, míg fõm por - ba ér, Ha ég - bõl szel - le - med - fu - vellt.

Dacos szívem ha nem hajol
Követni hűen szellemed:
Égesse tűz, mit eltitkol:
Az égből küldd le szent tüzed!

Mint hullám a viharzó tón
Mélyen leszáll, hajlíts le úgy
S mint parton széttörik, mint por:
Törj szét s megáldj, jóságos Úr!

Hajlíts meg s mint a vízfolyást
Kezeddel Te irányozod,
Vigy általam erődbül *at dert*
A földre, mely rég kiaszott!

Mint szőlővesszők engedik,
Hogy kerész kése messe meg:
Míg vágsz, legyek csendes, szelíd
S lemesd minden önzésemet.

Hajlíts meg hát s haszontalan
Agyagból készíts új edényt,
Melyet használhatsz, jó Uram,
Mely él, széttörten, Istenért!

(Rl. 423.)

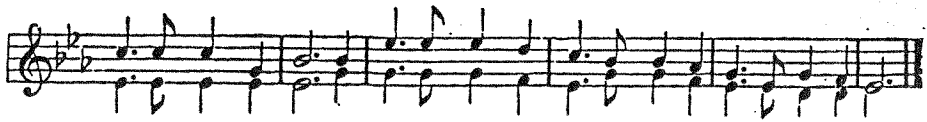
27. Békém nektek hagyom



Bé-kém nek-tek ha-gyom! Szív, hagyd el bá - na-tod, Hisz Jé - zu-sod ke-



gyel-mé-ből Bé-kéd meg-kap-ha-tod, Bo - rulj a por- ba le, Túl



mély-re úgy-se szállsz, hogy ott fenn meg-nyíl - jék sze-med s fény-lő ar-cá-ba láss!

Ellent ne mondj, alázd Meg szívedet eszed,
Hogy bátorítson nyájasan: Fiam ezt jól teszed.
Akármily bűn, teher Kínozza lelkedet
Ne rejtse tovább, bevalld ma még
E1 úgysem rejtheted.

Saját erényedet Az oltárhoz ne vidd,
Hisz minden pusztá kegyelem, Ingyen szeretet itt.
Fénylő arcába nézz, Szív, hagyd el bánatod,
Higgy s Jézusod kegyelmiből
Békéd ma megkapod!

(Rj 89.)

28. Bemerülék, miként Te



Be - me - rü - lék, mi - ként Te; Hul - lám - sír el - fe - dett; Szí - vem e lé - pést



fél - te; De a - mint ret - te - gett: Fel - tűnt e - lőt - tem pél - dád, A



Jor - dán sGol - go - ta, A - sír, nagy kő - vel el - zárt S von - zott u - gyan - o - da!

Óh nem vizet kerestem, De élő szellemet,
Ki által hűen értem Áldoztad életed.
Sírodba vágytam én is: Az ó pusztuljon el,
Hogy omladékán építs Örök hajlékot fel!

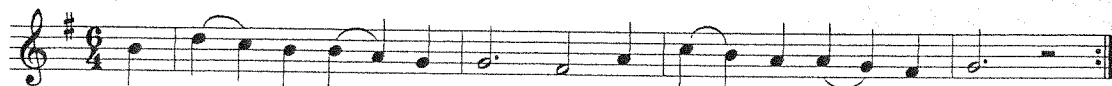
Nem érdemet kerestem, Bizonyságot tevék
Arról, ki tűrt helyettem Sírban halálos éjt;
Igazságosságunkat Betölté teljesen:
Isten csakis így adhat Üdvösséget nekem.

Bizonyságot tevék, hogy Sorsom közös Vele:
Halálom ő halála, Bűnöm az Ő bűne;
Szentsége én szentségem, Új élte életem,
Meghalni vágyom véle, Keresztjét emelem!

Bemerülék, miként Te, Hullámsír elfedett;
Szívem e lépést félte, De már nem rettegek:
Félelmemet szerelmed Elűzte teljesen;
Megyek meghalni érted S az éltet elnyerem!

(Rl. 431)

29. Eléd, szívem királya, ajándékot hozok



E - léd, - szí - vem - ki - rá - nya, a - ján - dé - kot - ho - zok;
Ki - csinyt, - sze - gé - nyest bár - ha, Ő - röm - mel fo - ga - dod!



Mit a ha - lál - ba szá - nok Itt van - a - ka - ra - tom; Tölt -



sön - be a - ka - ra - tod e - gé - szen, Jé - zu - som!

Sejtelmektől gyötörve Csüggedni nincs okom;
Jobb bátran és örülve Szívére hullanom.
Ki éltét adta értem S vérevel megmosott,
Mit adhat mást énnékem, Mint pusztá üdvöt, jót?

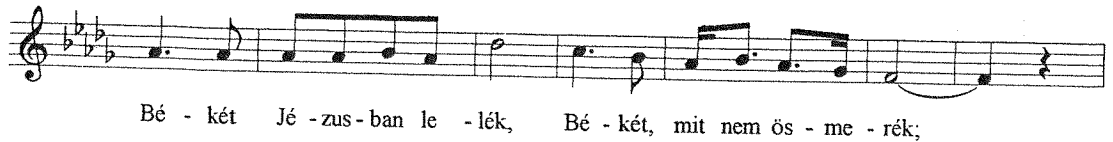
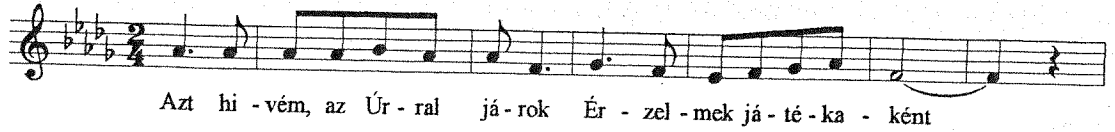
Kimondhatatlan az Isten Irgalma lelkeimmel,
Hogy, nyomorultat, engem, Karjával átölel.
Tudom, hogy bármit rám, Szentséget hoz nekem,
Így csendesén kitartván, Nyomait követem.

Aggódva nem esengem: Add nékem ezt, amazt!
Mit ő választá nékem, Lelkem caak azt válaszd.
Ha rejtve is az út még, Mely visz hazámba fel,
A gondok mért gyötörnék, Ki ily vezért ösmer?

Ő gyöngé gyermekére, Tekint le szüntelen;
Míg nézek őfeléje, Szívem erőt veszen,
Kezem kezébe téve, Megyek, hová vezet;
Elvisz, tudom, végtére Hazámba engemet!

(R1. 467.)

30. Azt hívém, az Úrral járok



Hű szívéhez közelebb vont S hűn szívem adám neki,
Vissza, hogy magam nem vontam, Szívem békével teli.
Békét Jézusban lelék, Békét, mit nem ösmerék;
Vígan föltekinthetek, Jézus, mert hiszek neked!

Benne bízom csüggedetlen, Minden óra nála lel;
Ő hordoz szuró tövis közt, Baj, veszély nem érhet el.
Békét Jézusban lelék, Békét, mit nem ösmerék;
Vígan föltekinthetek, Jézus, mert hiszek neked!

(Rj. CXI.)

31. Kezem kezébe vedd most...



Ke - zem ke - zed - be vedd most s ve - zess, U - ram!
A - mint i - géd mu - tat - ja, vi - gyen u - tam;



Ne em - be - rek mu - tas - sák, ne föl - di vágy,



Ne ön - ma - gam ér - tel - me az Úr u - tát!

Az Úr nyomát követve,
Nem fél szívem!
Bár szenvedés tűzébe,
Megyek híven,
El nem riaszt a szégyen,
A gúnykacaj,
Megyek, bár mind erősebb
Lesz a vihar!

Lábam meg-megcsuszamlík
Meredeken:
Te fogsz biztos kezéddel,
Hú Istenem!
Ha meggyötört szívemnek
Nyugalma nincs:
Szellem, vigasztalásod
Mily drága kincs!

(Lobl. 359.)

32. Te nyájas, hű barát, fogj kézen



Te nyá-jas, hű ba - rát, fogj ké - zen Se - lő - re bát - ran ha - la - dok,
Légy csil - la - gom ho - má - lyos é - jen, Te kor - má - nyozd a csó - na - kot!



S ha csüg - ge - dek vad, zord vi - har - ba', Csak két szót mondj ki ért - he - tön; Mondd:

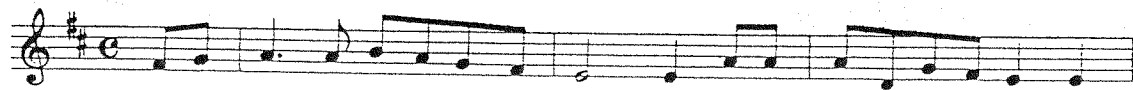


"Én va gyök!" s csa - pom uj - jong - va A vad hul - lám - ba - e - ve - zőm!

(Rl. 171.)

Harc, békesség

36. Míg a fény s sötétség harcban állnak



Míg a fény s sötétség harcban állnak, Oly sok ember békén álmo -



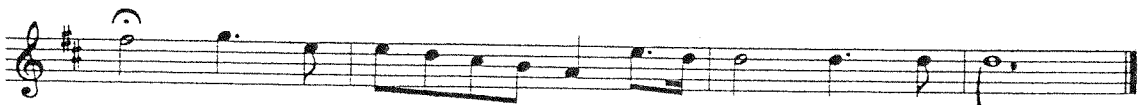
dik; Félnék a tüzétől ember harcban, Lomha



szívvel álmódni akarban. S nem hallják: "Nem békét hoztam én, Közö -



tekbe a kardot vettem." Nem hallják: "Nem békét hoztam



én, Közö - tekbe a kardot vettem, kardot vettem."

Őnző szívek jelszava: "Szeressünk! Az igazság jó, de csak ha lágy;
Testet megtagadni érte félünk S így mindennel jó viszonyban élünk".
Ám az Úr így szól félelmesen: "Ellenemre jár, ki nincs velem".
Ám az Úr így szól félelmesen: "Ellenemre jár, ki nincs velem ki nincs velem".

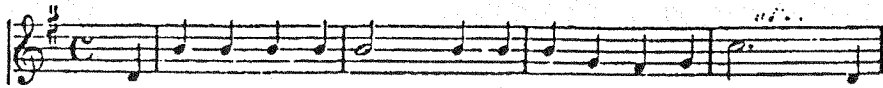
Elfáradt már e gyöngé test Szünetlen küzdelem közt...
Ne csüggedj, testvér, mégse el, Hisz véled a király küzd:
A pásztorbot, mit ő visel, Erő, s vigasz népének;
A pásztorbot keresztje ott, Napfény halál völgyének.
Napfény halál völgyének.

Időnek árja zajlik itt, De mi, végetlen mester,
Örök néped vagyunk, habár A test követni restel.
Te alfa vagy és ómega, A kezdet és a végzet,
Kereszted mint a sziklagát Idő zajló vizének.
Idő zajló vizének.

Vándor, megállj és mondsza csak: Népéhez tartozol te?
Reményed a múltó világ, Vagy ő véres keresztje?
Elmúlik az s ez megmarad, Ha üt halál órája;
Bíró eléri a bűnöst, Ha nincsen Golgotája.
Ha nincsen Golgotája.

(Rj. 6.)

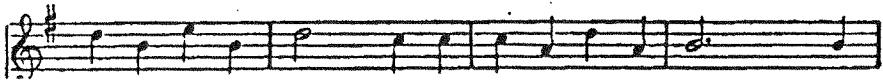
37. Föl, harcosok



Föl, har-co - sok, az Úr hív, Szent küz-de-lem-re vár. Nem



kell kard, kop - ja és ív, Sem büsz-ke tor-nyú vár; Nem



dél-ceg hős ki - rály sem: Csak szív, mely hin-ni tud. Ke-



bel csak, hogy sze - res - sen, Vágy csak, mely ég - be fut.



Föl hát, az Úr hív! Nem é - ri azt ku - darc, Ki



har-col, mint i - gaz s hív, Győz Jé - zus; bár sú - lyos lesz a harc!

Föl, harcosok, az Úrért komoly a küzdelem!
Sátán ravasz, sok cselt ért: Küzdj józan éberem.
Könnyebb utat ne válassz S hitetlen társakat;
Kegyesség ördögálarc, Ha Krisztust megtagad.
Föl hát, az Urunk hív! Nem éri azt kudarc,
Ki harcol mint igaz s hív, Győz Jézus; bár nehéz itt a harc.

Föl, harcosok, az Úr hív! Heves a küzdelem;
A bűn, mint dúvad ordít, Körültünk szüntelen!
Hogy zúgolódik ajkunk; S ha nem szállsz sárba le,
Szinte elsöpör haragjuk: Megállsz e harcba' te?
Föl hát az Úr hív! Nem éri azt kudarc,
Ki harcol mint igaz s hív, Győz Jézus, bár heves itt a harc!

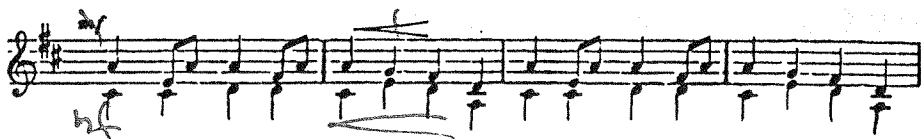
Föl, harcosok, az Úrért, Dicső a küzdelem.
Nevéért bátran onts vért S kitarts a küzdteren.
Közel a győzelem már, Emeljük fel fejünk,
Ránk pálma, koszorú vár És trónján lesz helyünk.
Föl hát, az Úr hív! Nem ér minket kudarc,
Közelg amaz igaz s hív, Győz Jézus! Érte szép itt e harc.

(Rj. 194.)

38. Bajnokok, előre mindig



Baj - no - kok, e - lő - re min - dig, El - ve - szít - ve nyer - je - tek;
Vá - lasz - tot - tak, Is - ten - sar - jak, Ran - go - tok - kal él - je - tek!



Hogy - ha Jé - zus a mát - ká - tok, Vi - lát - fi - á - nak dob - já - tok



O - da nyo - mo - rult sa - rát! O - da nyo - mo - rult sa - rát!

Föld, csak tartsd meg minden kincsed, El, mire test vágya visz!
Minden fényed, minden széped Méltatlan még látni is.
Mi a hiúnak nagy s fontos, Nékünk semmit érő és rossz,
Csak haszontalan teher! Csak haszontalan teher!

Földi férgek, minden kincstak, Béklyó csak, aranykötél;
Hízgelgéstek hazug, vétek; Káromlástok puszta szél!
Kéjeitek édes méreg, Délibábok, tünemények;
Részetek fényes nyomor! Részetek fényes nyomor!

Sóvárgásunk, könnyhullásunk Jobb, mint nevetésetek;
Rejtett kincsünk, békességünk Egyötök sem látja meg!
Hagyd cókómókját a világnak Jézus megvetett hadának
Égi fényes béréért! Égi fényes béréért!

(R1.339.)

39. Békességre igyekezzél



Ki hiú dicsnévre vágyik S emberek kedvébe' jár itt,
Féltékenységet vet el! Légy utolsó, hordj keresztet,
Így vetsz égi békességet S fent az első te leszel!

Bűnt békével sohse leplezz, Minden olcsó békét megvess,
Amely Istent nem keres; Bűnt mindig nevéen nevez meg;
Ne tapaszt adj gennyes sebnek, Mert békét igazság nemz!

Isten, békességre törve, Bűnünket bűnnek nevezte,
S bűnné tette Krisztusunk; Kiöntötte rá haragját,
Hogy így az igazságosság Legyen békességhez út!

S most el ne felejtse ez ígét: Az készít valódi békét,
Aki bűnt bűnnek nevez: Aki igazságot épít,
Istent, embert összebékít, Az az Isten fia lesz!

(Rl. 383.)

40. Acélt, sziklát, legyőz a hit



A - célt, szik-lát, le - győz a hit, Min - den - ha - tót fel - é - ri, Hit tud, ha hat - ni



en - ge-dik, Ma - gá - ba' min-dent ten - ni; Ha nem tu-dok mást: hin - ni csak, Ak -



kor min-dent te - het - tek, S a föl - di nagy - ha - tal - ma - kat Lát - já - tok kis-, cse - kély-nek.

Jézus tanúi rég időn, Bár hitnek hősi voltak,
Szegényen, szomjan, éhezőn, Veszélybe', s kínba' jártak
S kire méltatlan a világ, Nyomorba' járt közöttünk:
A legszebb, legdicsőbb királyt Keresztre felszögeztük.

Öröm e bátor harcosok Vitézségét szemlélni,
Kiknek vérére szomjazók Krisztusnak ellenségi.
Mily jó az egy uralkodót Szolgálni s biztos bér itt
E tűzben is oltalmazót, Ki vízre bárkát épít.

Erős karjától védve hát, A sátánt úzzuk innen;
Küzdjünk, megvetve gúny szavát, Atyáinknak hitében!
Ha Jézusunk oltalma véd S öröme tölti szívünk,
Kegyélme által illenek Érette most szenvednünk!

(Rl. 268.)

41. Győzők



Győ-zők az ál - tal, a - ki sze-ret in-gyen, Győ-zők az Úr - ral a vér ad e - rőt!



Győ - ze az Úr s di - a - dal - ja a - zé lesz, A - ki bí - zón kö - ve - ti s ő - rő - mest.

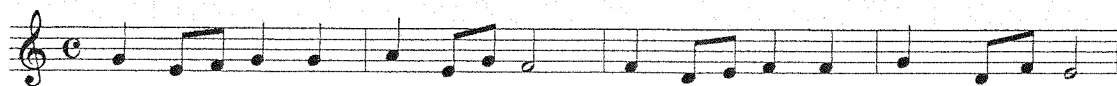
Győzők! A harcot az Úr keze küzdi;
A kegyelem körülöttem a vár!
[: Győz az a hős, paizsom, menedékem:
Küzdjön az ördögök bős hada bár! :]

Győzők! Az érdem övé, ki a bárány,
Dics neki, aki legyőze halált!
[: Menjetek Ővele harcosi rendben;
Zengjetek: hős diadalma dalát! :]

Győzők! Az Úrtól el semmise' választ,
Mély, se' magas, se' halál, sem az élt;
[: Gond, se' nyomor, meg a kín se' szakít el
Tőle, kinek szíve hullata vért! :]

(Rl. 378.)

42. Mennyei béke...



Meny-nye-i bé-ke vár, ha a harc föl-dön a ré-szed s köny-nyes az arc;



Majd a vi-har hoz nap-su-ga-rat s sen-ki se' só-hajt ter-he a-latt.

Járj csak a Bárány
Lába nyomán
S égben öröm vár
Bánat után;
Szégyen után menny
Fénye fogad;
Sebre, mely éget.
Írt ad Urad!

Bánt a szegénység,
Sújt a nyomor,
Üldöz az ellen,
Könnyed omol?
Jézusod ott fenn
Ad pihenést,
Vigaszt máltra
Vet feledést!

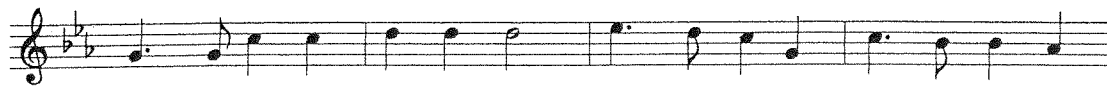
Átd. — Lobl. 13.)

Szenvedés, dicsőség

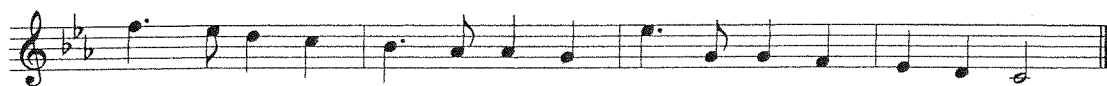
43. Végre eltörik a tégely



Vég-re el - tö - rik a té - gely, Hi - tünk el - lát - ják pe - csét - tel,



Mint tűz-ben pró - bált a - ranyt. Ég, di - cső ö - rő - me - id - be



An - nak, ki Is - ten ke - gyelt - je, Út - ja mély bűn át mu - tat!

Lelkünkbe és szellemünkbe Mély gyötrelmek közepette
Nyomja képét Mesterünk. Mint e testet Ő formálta,
Úgy a jövő alkotása, Kínok által tőle függ!

Fájdalom a lélek őre, Visszatartja féltve őrzve,
Ha világnak csábja int; Mint kivont pallosú angyal,
A kísértő gondolattal Bent a szívben küszködik!

Szenvedés, szív hangolója Az örök élet dalára,
Sóvárogni megtanít Oda, hol a hárfák zengnek
S új éneket énekelnek, Mózes s Jézus énekit!

Nyomorúság hitet épít, Gyerme kivé tesz, lehajlít:
Rád könnyű, ki érdemes?! Mit itt vesztesz könnyben, vérben,
Az fönt összegyűl, mint érdem, Mely nem bárki díszé lesz!

Hogyha bánatos kedélyünk, Mélyül az iránt szerelmünk,
Aki értünk szenvedett. Esdve kéri tőle szívem,
Halálával eggyé tégyen S így majd véle élhetek!

Hogyha a pohár betelle, Szétszakad szentélye leple,
S szellemem az égbe száll... Majd ki mérhetné meg itt lent
Tengerét a békességnek, Mely ott fent az égbe' vár!

(Rl. 383.)

Hogyha bánatos kedélyünk, Mélyül az iránt szerelmünk,
Aki értünk szenvedett, Esdve kéri tőle szívem,
Halálával egygé tégyen S így majd véle élhetek!

Hogyha a pohár betelle, Szétszakad szentélye leple,
Szellemem az égbe száll, Majd ki mérhetné meg itt lent
Tengerét a békességnek, Mely ott fent az égbe' vár!

(R1. 383.)

44. Keresztyén éke, rendjele



Ke-resz-tyén é - ke, rend-je - le Ke-resz-ted, jó U - ram! Ki



tud-ja, hogy mi ér - té - ke, Mind hord-ja bol-do-gan, Mind hord-ja bol- do - gan.

Alázattal fogadja el. Mint kincsnek, úgy örül;
Ám nem a mellre tűzi fel, Elrejtí őt belül, Elrejtí őt belül.

Ha bút okoz hordása s fáj, Bizalma megmarad;
Hisz tudja jól, ki küldte rá S mily üdvösségre hat, S mily üdvösségre hat.

Soká nem is kell hordani, Csak zálogul nyeré
S majd koronára váltani, Atyjához fölmenénd, Atyjához fölmenénd.

(Rl. 384.)

45. Meg nem szégyenül



Meg nem szé - gye - nül, ki Is - te - né - re vár! Nem, nem, le - he -
Én le - gyek az el - ső, A - ki pó - rul jár?



tet - len! Is - ten hú ma - rad. Ég e - lőbb el - mú - lik, Mint meg - csal sza - vad!

Uram azt ígérte, Aki kér az kap;
Ki keres, találja, Mit Isten kiszab;
Ki szilárd hitével Ajtódon kopog,
Annak — kétség nélkül — Végre megnyitod!

Most, mivel kívánod, Minden gondomat,
Más baját s sajátom S rejtett bút mi ad,
Mindent, ami teher, Kín és gyötrelem,
Könnyek számlálója, Rád vetni merem!

Te vagy éltem napja, Pusztá irgalom,
Leghívebb barátom, Örömsugarom!
Éjjelek sötétén, Sírnak mélyin át
Fényed már mutatja Égi lakomád!

(RL 182)

46. Bár nem tudom...



Bár nem tu-dom, mi - kor lá -tom Ki - rá - lyo -mat a fény - ben; De



azt tu-dom, hogy nem hagy itt, ma - gá - hoz int s nem é - lek itt sze - gé - nyen!

Bár nem tudom,
Mily hangokon
Zeng fent az angyalhárfa;
De azt tudom, hogy ég ölén
Éneklek én
Talán már nemsokára!

Bár nem tudom,
Mily alkatom
Lesz ott, hol fényben élünk;
De azt tudom, ragyogni fog,
Mint csillag, ott,
Miként az Úr, a testünk!

Bár nem tudom,
Milyen lakom
Lesz fõnt az ég honába';
De azt tudom, hogy készen vár
A pálma már
S az élet koronája!

(RI. 588.)

47. Otthonomnak édes csendjét



P Ott-ho-nom-nak é-des csend-jét Vár-ja hõn fá-radt szí-vem;



Tisz-ta ö - rö-mök-nek tel - jét Bá - nat nél - kül ott le - lem!



Mesz-sze tá - vol - ból ha-zám-ba, Szép ha - zá - ba vá-gyom én;



Gyõngy-ka-pu, meg a - rany-ut - ca, É - let fá - ja az e-nyém!

Otthonomba' vár a béke, Melyet a föld nem kínál,
Melyet szeráf éneklése Égi zengéssel csodál!
Messze távolból hazámba, Szép hazába vágyom én;
Gyöngykapu, meg aranyutca, Élet fája az enyém!

Mily öröm van otthonomba' Meg nem érti földi lény;
Szenvedés azt nem zavarja S megmarad, míg Isten él!
Messze távolból hazámba, Szép hazába vágyom én;
Gyöngykapu, meg aranyutca, Élet fája az enyém!

(Rl. 572.)

48. Egy gondolat



Egy gon - do - lat ha - tá át Új tűz - zel lel - ke - met:
Kö - zelb ta - lán a hely már, Hol é - pül haj - lo - kom,



Az út rö - vid ta - lán Meg - lát - ni szép e - ged;
Hol zúg kris - tály - pa - tak, Hol ül - nek tró - no - kon!



A cél nincs messze már, A cél nincs mess - sze már, Az Úr kö - zel - be' jár!

Közel talán a nap már, Mely könnyet eltöröl,
Melyen lehull a súly S a roskadó könyűl;
Szép égi hon kitárul, Megnyíl a trónterem
S szégyenkereszt helyett Koronát kap fejem.
[: A cél nincs messze már, :] Az Úr közelbe' jár!

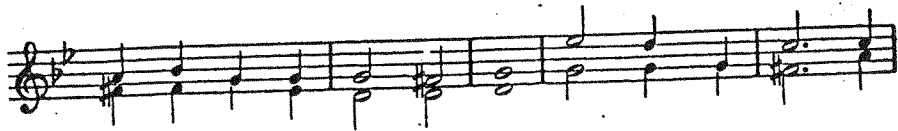
Ma míg ingó talajról Szemem a célra néz
S viharzó, vad tavat Hullám, tajték tetéz:
Te biztos léptű Mester, Nyújtsd szent kezed felém,
Hogy szél s hullámon át A révbe érjek én!
[: A cél nincs messze már, :] Az Úr közelbe' jár!

(Rj. 237.)

49. Majdan mi vár



Maj - dan mi vár, ma nem tu - dom, U - ram; Sö - tét le-



pel bo - rít - ja még u - tam; De majd föl - leb - ben



tit - kos fá - tyo - lod s lá - tom di - cső ke - zed mit al - ko - tott.

Majdan megértem, mért sebes kezéd;
Betegség, bú ha ér, ezt mér teszed;
Nehéz küzdés között kapott sebek
Egykor mint drágagyöngyök fénylenek.

Majdan a bűn jutalmát elnyeri;
Kevély bűnöst ítéleted veri.
Ki hisz s nehéz keresztet most emel,
Fent majd az is dicső bérére lel.

Majdan kitárul Isten terve mind
S ahol nem értem most még utait,
Látom, hogy bölcs, igaz volt Istenem
És hű szerelme kísért szüntelen.

Majdan! – számomra ez minden remény!
Mint szép csodás zene hangzik felém;
Milyen vigasz, mily édes sejtelem,
Mit rejt e szó! – Bár volna már j elen!

(Rj. 148.)

Győzelem a halálon

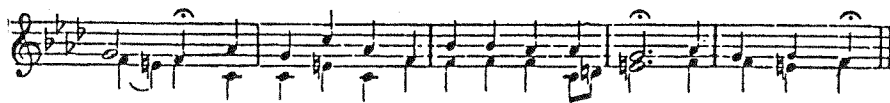
50. Lelkem ne félj meghalni



Lel-kem, ne félj meg-hal- ni, ne! Ki meg-hal, él s má-sik ha-lál-ba



nem jut; Sze-mem-re nem bo-rul sír éj - je-le, Egy új vi-lág nyí-lik, mi-helyt ez



el - fut, Bol-dog, di- cső, tö - ké - le - tes vi - lág: Ne félj ha - lált!

Nyereség a halál, ne félj! Panasz és jajszó nem zokog síron túl,
A szenvedés halálon át nem ér, Betegség, kín paradicsomba' nem dúl;
Mosolygó arcot el derű nem hágy: Ne félj halált!

Nyereség a halál nekem! Az üldöző megáll sírom szájánál;
Fegyver vasa nem éri szellemem S ott túl csak nyájas arc, csak
szeretet vár.
Ki meghalt, ahhoz sebző gúny nem ér ú: Halált ne félj!

Sátán nem fog kísértetni ott, Világnak kincse vágyat már nem ébreszt,
Test porba vonni megszűnik legott, Ki gyenge testét veszti, mit se'
veszt;
Ki meghalt, új, erős világot lát ú: Ne félj halált!

Lelkem, ne félj meghalni, ne: Ki meghal, él s másik halálba nem jut;
Szememre nem borul sír éjjele, Szép, új világ nyílik, mi helyt ez elfut,
Erős, boldog és büntől ment világ: Ne félj halált!

(RI. 332.)

51. Búcsút vesz kedves arcod

Bú - csút vesz ked - ves ar - cod most; Az éj föld el, mely ránk bo -
 rul, De míg kö - nyű bú s ar - cot mos, Sze - münk - ről a le - pel le -
 hull: Meg - lát té - ged hi - tünk sze - me, Mint fény - be'
 szállsz az ég fe - le; Uj - jon - gó an - gyal - é - nek
 vár... Mi sí - runk, bol - dog vagy te már!

Hallgass el önző fájdalom! Hívón tekintek égre fel.
 Míg könnyem hull önmagamon, Ő él s fent nagy öröme lel;
 Bárány véréből mosva meg Bátran paradicsomba megy,
 Bámulva hull az Úr elé S fáradván, megpihen keblén!

Óh majd ha én is búcsúzom, Ha földi kínom elmulánd,
 Ha enyhül ott az égő szomj S lezárt szemem új fénybe lát:
 Gyorsan, mint villámfény cikáz, Sóvár szellem, az égbe szállsz
 S a Megváltónak fényiben Látom, kit gyászol most szívem!

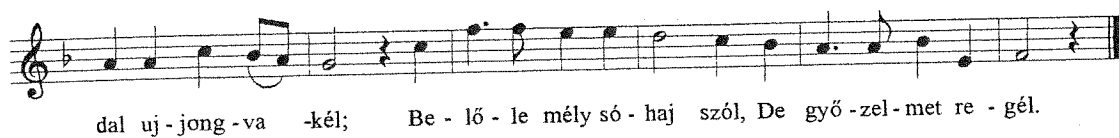
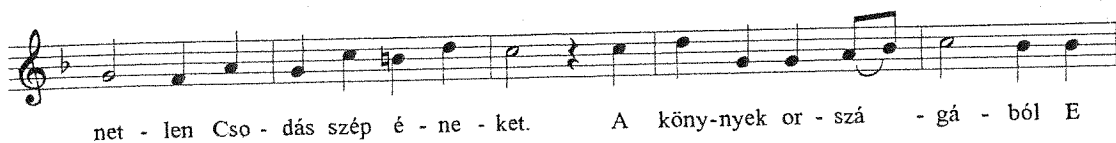
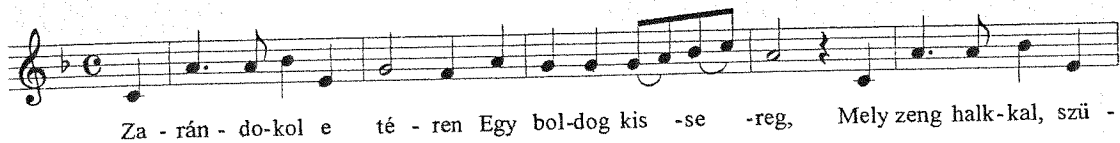
(Rj. 160.)

Óh majd ha én is búcsúzom, Ha földi kínom elmulánd,
Ha enyhül ott az égő szomj S lezárt szemem új fénybe lát:
Gyorsan, mint villámfény cikáz, Sóvár szellem, az égbe szállsz
S a megváltónak fényiben Látom, kit gyászol most szívem!

(Rj. 160.)

Isten népe

52. Zarándokol e téren



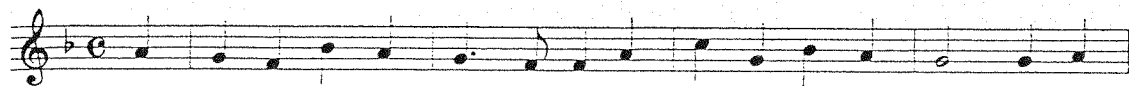
Ez új dicső, szép ének A bárány éneke;
Csúfos, véres keresztnek Örök dicsérete;
Jézus sebeiről dall, Hatalma győztirül,
Az üdvőről, amely által Mindenki üdvözül!

S hol üdvözültek élnek, A bárány énekít:
Mindazt, mit érettünk tett, Dalolni elkezdik;
Mások tovább folytatják — Nincs szükség szókra itt —
Sugárzó arcról, egymást S a dalt megösmerik.

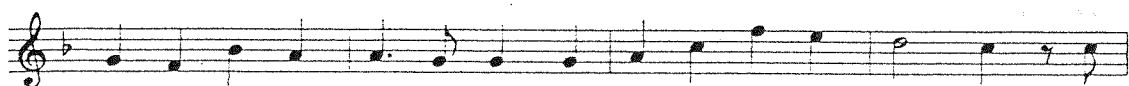
Mikor is énekeljük Az Úrnál ezt a dalt!?
Hajnalcsillag, mi fényünk, Mikor jössz vissza majd?
Gyűjtsd össze boldog serged, Tisztítsd ahhoz szívünk,
Hogy fönt Üdvözítőnknek Örök dalt zenghessünk!

(Rl. 330.)

53. Időnek árja



I - dő - nek ár - ja el - so - dort E föld - szi - get - re min - ket; Kint



bajt fo - gunk itt hagy - ni majd, Szép, új ha - zánk, ha in - tett, De



egy ha - za már itt mi - enk, Bú tép - ve zúz - zon bár - ha: A



Gol - go - ta ke - reszt - je az, Ha - zát - la - nok ha - zá - ja Ha -



zát - la - nok ha - zá - ja.

Véteknek árja zajlik itt S mi majd belé merültünk,
De jött egy révész s a veszélyt Leküzdte, túrve értünk.
Mentő szeme, ah! ránk tapadt... S habár vész, hullám tombol:
Felnyúl keresztje véresen, Segély a bűnhullámból!
Segély a bűnhullámból!

Testi ember Istent megrabolja, Földieknek adja életét,
S bár drágának hírét, rangját tartja, Retteg, mert a törvény hitvány rabja.
Mily szegény e gazdag, hogyha hal: „Tékozol ki velem nem takar!”
Mily szegény e gazdag, hogyha hal: „Tékozol ki velem nem takar, ki nem
takar.”

Vedd a kardot hát kezedbe lélek, És ne rejtőzz gyáván el tovább;
Igaz ügyben járó mit sem félhet; Gyűjts az égbe' kincset, örök éltet;
„Légy hű mindhalálíg” s koronát Hordva, látod élet városát!
„Légy hű mindhalálíg” s koronát Hordva, látod élet városát, a városát!
(Rj. 75.)

54. A mátkához ki fogható?



A má - ká - hoz ki fog - ha - tó? Ki oly sze - gény s min - dent - bí - ró?
Oly csúf és még - is oly di - cső? Oly bol - dog és oly szen - ve - dő?



Is - ten bá - rá - nya, üdv zeng - jen fe - léd, Hogy má - t - kád már itt ké - ped - dé te - véd.

Kegyelmeiből én is tudom, Hogy lelke néki jutalom;
Kicsiny vagyok bár, semmi csak: Oly nagy, hogy Sátán megriad!
A legrosszabb az összesek között S igazságos, miként az Egyszülött!

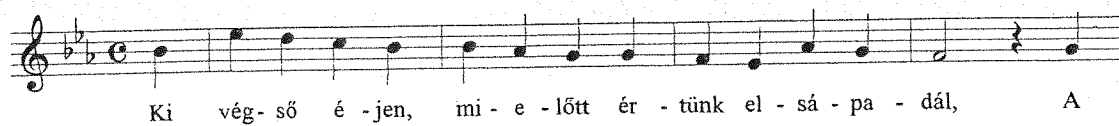
Üldözve, megtagadva lenn, De égi bérré híva fenn;
Bolond a bölcs világ előtt, Bár Isten bölcsé tette Őt;
Elkergetett, legyőzött, megcsúfolt, De hős, ki egykor pálmaágot hord.

Óh bűn, mi' mélyre lealázzsz! Óh hit, milyen magasra szállsz!
Isten titkát az érti meg, Ki Istentől kap szellemet.
E szellem egybeírta vérrel, vízzel azt, Mit e világ egymástól elszakaszt!

A Bárány vére tette meg, Hogy ily csodás mátkája lett;
Ilyen remekmű — semmiből! Isten szemének fénye Ő.
Ujjongatok, szeráfok, látva Őt, Boruljatok le mind az Úr előtt.

(Rl. 500.)

55. Ki végső éjen



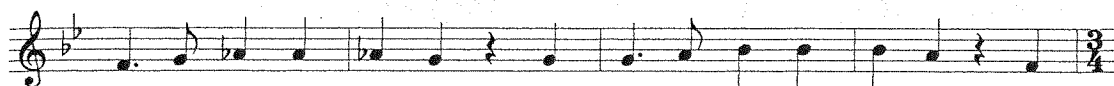
Emlékeztess kis sergedet,
Mely oly könnyen szakad,
Hogy egységünk képezte lent
Utolsó gondodat!

(Rl. 473.)

56. Mi kapcsol egybe minket?



Mi kap-csol egy - be min - ket E szép ó - rá - kon itt lent, Ha



Jé - zus szent ne - vé - ben E - gyütt va - gyunk egy he - lyen? Jé -



zus - nak hő sze - rel - me csak! Jé - zus - nak hő - sze - rel - me csak!

Mi az, mi képes arra,
Hogy az eget lehozza,
Kóstolni ég örömjét,
Míg lelkünk kín között ég?
[: Jézusnak hő szerelme csak! :]

Halál borzalmait mi
Képes megédesíteni,
Mutatni oszló ködbe,
Hogy vár túlpart örömjé?
[: Jézusnak hő szerelme csak! :]

S mi fog a túlsó parton
Boldoggá tenni folyton?
Mi angyaloknak kéje?
A túlvilág napfénye?
[: Jézusnak hő szerelme csak! :]

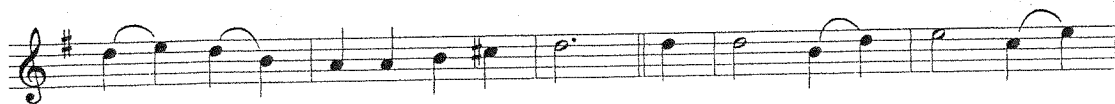
(Rl. 499.)

Bibliai életrajzok énekekben

57. Halld, Ábel még beszél!



Halld, Á - bel még be - szél! Nem foj - tá el sza - vát A gyil - kos. Ím a



vér most bosz - szú - ért ki - ált! Te el - le ned Nem



szól - e ég - be hang? Si - et í - té - le - ted: Ke - rüld ki itt a - lant!

Halld, Ábel még beszél:

— Isten szól általa —

Önnön gyümölcsinél

Bizalma nem vala.

Odáldozá kincsének legjavát,

Istent magasztalá

S hivé, hogy megbocsát.

Halld, Ábel még beszél:

Nem nyomja el e szót,

Míg földön ember él,

Az üldöző gyilok!

Hisz Isten is bizonyosságát adá;

Igazságos, ki hisz,

A gonoszé halál!

Halld, Ábel még beszél;

Egy másik Ábel is!

Jobbat beszél e vér

S boldog, ki benne hisz!

Új Kainok kit meggyilkoltanak...

Bárány, benned bizom,

Értem vagy áldozat!

(Rl. 523.)

58. Elfeledve földi hont...



El - fe - led - ve föl - di hont, Ván - dor let - tem, buj - do - som;



Is - me - ret - len még ha - zám: Já - rok Áb - ra - hám nyo - mán.

Elfeledtem földi hont,
Kincses, termő Babilont,
Büszke tervet, hírnevet
S mégyek, hova Ő vezet.

Vándor lettem bujdosom;
Jelvényem kezembe' bot:
Polgárrá nem tesz soha
Lótnak bűnös városa.

Ismeretlen még hazám,
Mily szép, sejthetem csupán.
A föld nékem idegen,
Égi várost vár hitem.

Járok Ábrahám nyomán
S Móriának oltárán
A legdrágább kincsemet
Áldozom, Uram, Neked!

(Im H. 39)

60. Mózes hittet tagadta meg...



Mó - zes hit - tel ta - gad - ta meg A Fá - ra - ó le - á - nyát Sa bú - nös él - ve -



zet he - lyett Vá - lasz - tá né - pe sor - sát. Mi - dőn e sors bán - tal - ma - zá S mint



Krisz - tust, meg - gya - láz - ta, Te - kin - te - tét el - for - dí - tá Sa lát - ha - tat - lant lát - ta.

Hittel dacolt a védtelen
A fáraó dühével;
Mert tudta, hogy a végtelen
Hatalmával mit ér el;
Mert tudta, hogy az Úr keze
E büszke főt lehajtja;
Nem döbenté meg bösz dühe:
A láthatatlant látta!

Ő hitt s a tenger habja mind
Mint fal, földtornyosúla!
Ő hitt, s tett új csodát a hit:
Az ellen vízbe fúla;
Ő hitt s Amálek verve fut,
Mannáját ég hullatja,
A szikla élő vizet ont:
A láthatatlant látta!

Nézd törvény rabja, e talányt:
Hívó adá a törvényt;
Ki másnak írja tett utát,
Lát ennél egy dicsőbb fényt:
"Jehovát, a hosszútúrót,
Ki bűnünk föl nem rója,
Az irgalmast, kegyelmest, hűt":
A láthatatlant látta!

A zúgolódó nép között
Szelíd volt, mint más senki;
Hálátlan nép kit meggyötört,
Népét nem tudta hagyni!
Hiténél több szerelme volt
S a láthatatlant kérte,
Hadd lenne ő népéért holt
S ennek maradjon élte!

Szemével nézve csak tova
A nyugalom földére,
Borult a Pizsga vándora
A láthatatlan kézbe;
Örült, mert látta Kánaánt,
Nem azt csak, melyet látsz most,
De látta hittet odaát
A láthatatlan várost!

(Rl. 268.)

61. Légy bátor és szilárd!



Légy bá - tor és szi - lárd! Bár nincs e föl - dőn tá - ma - szod,



Ne félj, rád bár - ki tá - ma - dott. Az Úr ve - led, he - lyed meg - áll!



Re - ám te kints: e vil - lo - gó kard E - lőtt az el - len - ség ki nem tart.

Légy bátor és szilárd!
Előttem nincsen akadály;
Az áradó folyó megáll.
A hívő szem csodákat lát.
Az ellen szíve olvadoz már;
Jerikónál leomlik a vár!

Légy bátor és szilárd!
Ne csüggedj, ha kudarc is ér.
Ha sújtlak is: szerelmemér'
S szíved majd megtisztulva áld.
Ha lázadó kívánság ébred,
Hadd irtsa tűz, te ne kíméld meg!

Légy bátor és szilárd!
Törvényemet kövesd s ne tégy,
Ha istened nem kérdezed:
Az ellenség ravasz, csalárd.
Könyörtelen küzdj a bűn ellen,
Ügyelj, nyájas szó meg ne ejtsen.

Légy bátor és szilárd!
Bálványt gyűlölj, féld szent nevem;
Szolgálj teljes szívvel, híven
S ezt tenni intsd néped fiát.
S ha minden megtagadna engem:
Szolgáljatok házad s te nékem!

(V. E.-né)

62. Nem nézed azt, hogy én kicsiny...



Nem né - zed azt, hogy én ki - csiny, A leg - ki - sebb va - gyok csak; Hit - tel ki -
Szo - lá - dat, mert hú volt ki - csin, Ki - rá - lyi sor - ba hit - tad.



csinyte - het cso - dást, Le - győz - he - ti az ó - ri - ást, Egy szá - zat meg - sza - laszt - hat!

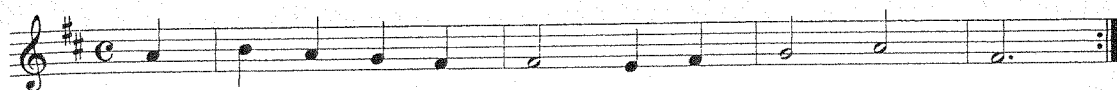
Nem nézed azt, hogy üldözött
Vagyok, elárvult vándor;
Kedves vagyok lám száz között
S Te megóvsz, bár jó egy tábor!
Ki testbe' nagy, előtted rög,
Az Úr nekem ezernél több;
Feléledek szavától!

Nem nézed azt, hogy én bűnös,
A legbűnösök vagyok tán;
Nagy irgalmaddal ahhoz jössz,
Ki megtört szívvel bűnt bán!
Bűnöm legyen skarlátveres,
Szívem bízón Istent keres,
S vigad, mert mosva tisztán!

Nem nézed azt, hogy méltatlan
Vagyok szent céljaidhoz,
Ígéreted kimondhatlan
Dicső és nagy jövőt hoz:
Kezem, melyhez itt vér tapadt,
Egykor kormányzópalcát kap
Ott, hol Te fénybe' trónolsz.

(Rl. 169.)

63. Uram, kedves vagy nékem...



U - ram ked - ves vagy né - kem kö - vet - lek hát!
Mily nagy hoz - zád sze - rel - mem, Ne kérdd to - vább;



Hogy el - hagy - tam te - ér - ted Min - dent, tu - dod;



Nem ol - tod el a mé - cset, Ha már pis - log!

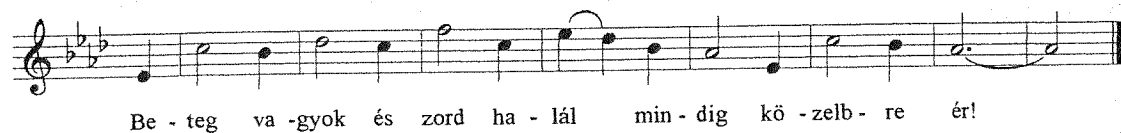
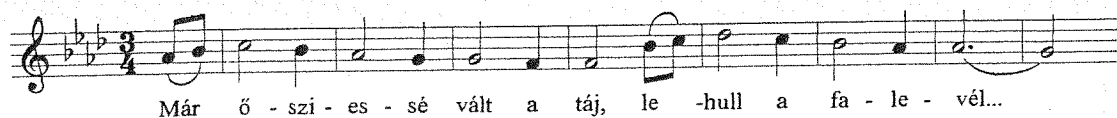
Láttam, könnyűd hullajtád
A nép baján;
Láttam erőd hatalmát
Oly sok csodán;
Láttam ragyogni fényed
A hegycsúcson;
Nincs senki másnál élet,
Most már tudom!

Uram, kedves vagy nékem!
Többet ne kérdj!
Kímélni hitvány éltem
A test kísért;
De szellemem világot
Áldozni kész;
Óh tarts meg, tarts, hisz látod,
Hogy nő a vész!

Üres, erőtlen, gyáva
A büszke test;
A földre húzza álma!
Hős hitre rest:
De bár kitartni képes
Én nem valék!
Ki benned hisz, ha vész lesz,
Áll sziklaként!

Hangulat

64. Már ősziessé vált a táj...



Sárgult levél, fölvettelek...
Én is ilyen vagyok:
Világ gyönyörje tölte meg,
De most elhervadok!

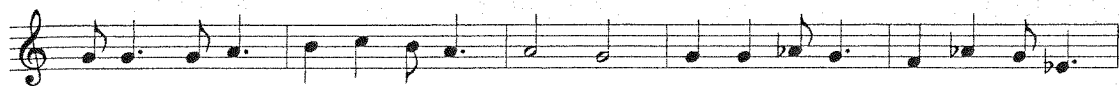
Óh Jézus, ha lehullanék,
Mint sárguló levél,
Kezed, mely átszögezteték,
Mondd, fölemelne-é?

(Runa. — Rj. 84.)

65. Tűztől pirul az égperem...



Tűz-től pi-rul az ég-pe-rem, be-al-ko-nyul a táj, meg-gyul-ladt szik-



la-bér-ce-ken bú-csút vesz a su-gár. Kö-rül a táj-ra szó az est



las-san ső-tét le-pelt s-vi-rá-got, er-dőt, szép he-gyet az éj ho-mály-ba rejt.

Miért, hogy árva szívemet
Elfogja fájdalom?
Hogy éj borít el fát, hegyet:
E szépért sír dalom?
Nem fáj, hogy elhagy itt, mi szép;
Nem fáj, hogy meghalok:
Sötét halál, ha majd letép,
Meváltómhoz jutok.

De jó egy rémes, vad sötét
Utolsó alkonyon:
A bűn a végső fokra lép —
S akkor jó Jézusom.
Nos az, mi fájdalomba hajt,
Hogy késik még az Úr,
Ujjongva zeng dalom, ha majd
Utolszor alkonyul!

(V. E.-né)

66. Sötét az éj, csillag se süt...



Ső-tét az éj, csil-lag se' süt, csak né - ma csend ül min - den - ütt; Nem rezg fű -



szál, nem fúj - ja szél... E csönd-be csak szí - vem be - szél: Bár min - den



itt a - lud - ni tér, s ha jön - ne vész: nin - csen se - gély, Te nem a -



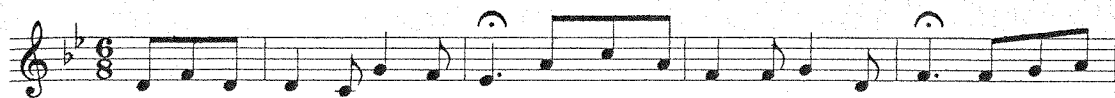
lud-hatsz el so - ha, óh Iz - rá - el hű pász - to - ra! Óh Iz - rá - el hű pász - to - ra!

Vad erdő mélye befogad,
Csobogva zúg el gyors patak,
Lábam zajos avarra lép,
Rémek suhannak szerteszét:
Nem rémít mégis semmise,
Angyalsereg kísért ide;
Velem van Dávid szent Ura,
[: Ki Izráel hű pásztora! :]

Halál ha jön, rémes, setét
S a testem eltör, mint cserép,
Szememre ráborul az éj
S e földön nincs sehol segély:
Majd feltűnik békéd hona
S oly fénybe zár menny sátora,
Hogy itt az éj nem akkora!
[: S velem Izráel pásztora! :]

(Im H. 54.)

67. Reggel ragyog, derűs az ég...



Reg-gel ra - gyog, de-rűs az ég, Mély csönd-ben ül még a vi - dék, Fű - szá - lon



har - mat - csepp re - zeg: Bé - kés reg - gel, kö - szön - te - lek... Nyu - god - ni



vá - gyó té - ve - dél, Mit bé - ké - nek látsz, szem - fe - dél: Tit - kon só -



hajt, nyög, vágy a föld, Só - várg - va vár egy szebb jö - vőt... Só - várg - va vár egy szebb jö - vőt...

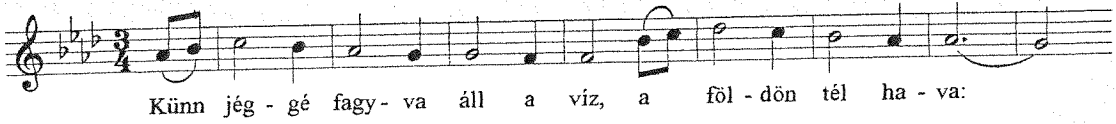
Város, mező benépesül,
A csend riadva menekül;
Zsibongó emberáradat
Sűrög, forog, szerez, mulat...
Békétlen ember tévedél,
Víg lárma, zaj csak szemfedél,
Sajgó sebed takarja el:
[: Hogy szebb jövőbe' nem hiszel! :]

Szemem ha most szívembe néz,
Bút itt is bú, bajt baj tetéz;
Minden napom új küzdelem;
E földön békém nem lelem...
De mégse' csügged el szívem!
Lesz még dicső, szép reggelem,
És elhagyom e temetőt:
[: Várok, hiszek egy szebb jövőt! :]

(Im H. 54.)

Gyermekdalok

68. Künn jéggé fagyva áll...

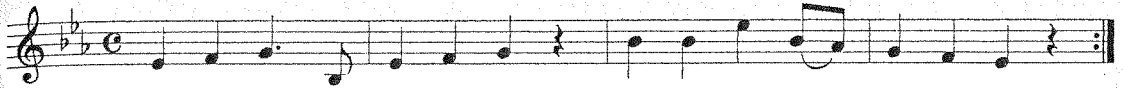


Szárnyába dugva kis fejét
Alszik künn a madár;
Ki őrzi, Isten, tégedet
Szintén gondjába zár.

Anyád keblén, te drágaság,
Aludj el édesen;
Angyalsereg vigyáz reád
S megőrz ez éjjelen!

(Runa. — Rj. 84.)

69. Ismerek egy báránykát...



Is - me - rek egy bá - rány - kát, El - ha - gyá a pász - to - rát,
Sza - vát nem fo - gad - ta meg, Go - nosz út - ra té - ve - dett.



Hall - já - tok e bá - rány én va - lék, Hall - já - tok, e bá - rány én va - lék,



Ám u - tá - nam jött a pász - tor s meg - té - rék.

Ismerek egy báránykát,
Sziklán, tüskén szaladt át,
Itt is, ott is elesett,
Kő, tüske vert sok sebet.
[: Halljátok, e bárány én valék, :]
Ám a pásztor érintett s meggyógyulék.

Kis báránykát ismerek,
A mocsárba tévedett,
Rút vadállat tört reá,
Kicsi híján fölfalá.
[: Halljátok, e bárány én valék, :]
Ám eljött a pásztor s megmenekülék.

Gyötrődött a bárányka,
Megragadta pásztora,
A mocsárból kivevé,
Gyöngéden hazavivé.
[: Halljátok, e bárány én valék, :]
Hón szeret az égi pásztor, kit lelék.

Én vagyok a kis bárány,
Szavát megfogadom már,
Nem hagyom el pásztorom,
Maradok a jó úton.
[: Ily bárányka legyen ezután :]
Pásztorának engedelmes, hú bárány!

(Ford. — Rl. 620.)

71. Tikkadt, sebzett bárányka...



Tik - kadt, seb - zett bá - rány - ka nyög a si - va - tag po - rán;



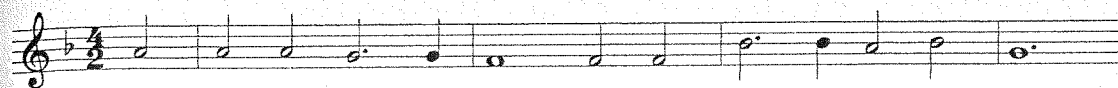
Éj s nap, ku - tat - va foly - ton őt, ke - res a pász - tor ám!

S hogy megleli, erős karon
Viszi éj- s rémen át
— Szemébe' mentő irgalom, —
Míg érik menny honát.

Halálra fáradt a szegény,
De most már kínja nincs;
Élet vizénél — óh mi fény! —
Legel a drága kincs!

(Runa. — Rj. 84.)

73. Leperg idő homokja...



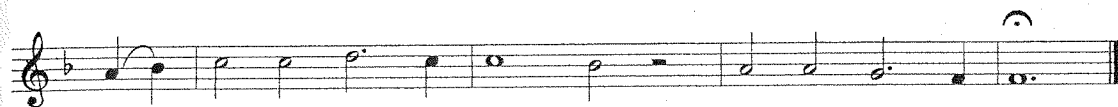
Le - perg i - dő ho - mok - ja, rö - vid már é - le - ted.



Si - ess, tégy, hass a jó - ra, míg kint, bajt lát sze - med.



Most még meg - gör - nyed vál - lad mun - ká - nak ter - hi - vel;



De egy - ko - ron ju - tal - mat ád Im - má - nu - el.

Leperg idő homokja;
Napot számlálva már.
Ha jó utolsó óra,
Vigyázz, ítélet vár!
Talentumod elásván,
Irgalmát veszted el.
Ítélt ember munkáján
Szent Immánuel.

Leperg idő homokja
S te készületlen állsz?
Lelked bűn terhe nyomja,
Vagy rabbilincset rázsz?
Hadd tisztítson meg, engedd,
Bilincsed törje el:
Arának hívott téged
Hú Immánuel.

Leperg idő homokja,
Közel a pirkadat
S dicső hon elfogadja,
Ki földet megtagadt!
E honba' vigadozva,
Élünk az Istennel.
halld, téged is e honba
Hív Immánuel!

(Rj. 158.)

74. Időnk röpül...



I - dőnk rö - pül és mind kö - zelb jut tit - kos, ko - moly ö - rök - i - dő.
Mit ér - zesz, ö - rö - mőt a - vagy bú, hogy lá - tod, a vég gyor - san jó?



Csak só - haj, könny, pa - nasz kí - sé - ri, mi oly ha - mar to - vább röp - pent? Va -



jon sze - gény szí - ved ös - mé - ri a só - vár - gást, ott él - ni fent?

Élted abból táplákozik csak,
Mit e világ nyújthat neked?
S mit egy jobb és örök világ ad,
Ég erejét nem ízleled?
Magad a földön érzed otthon
S távol van, idegen az ég?
Ember, hová jutsz, ezen úton,
Ha jó halál, ha jó a vég?

Gondolj végső napodra itt lenn,
Lélek, te messze tévedett.
Gondold meg, szíved mit feleljen:
Ily élet mit ígér neked?
Időd hamar röpül s a vég vár,
Szíved megáll, megtör a szem,
Alattad megnyílik a sírszáj,
Fölötted zárva lesz a menny.

Óh ember, hadd mentsen meg Isten
Bűn és hívság romlásából:
E mostani kedves időben
Keress éltet halálodból!
Csak egy adhatja ezt tenéked:
Aki az élet s aki szólt:
"Ki bennem hisz örökre éled,
Halált nem lát, ha meg is holt!"

(Spitta. — RI. 171.)

75. Vihar, földindulás között...



"Vi - har, föld - in - du - lás kö - zött, tűz - lán - gok - kal jö - vék kí -



ván - ni, mint Úr s Is - te - nük Iz - rá - el - nek szí - vét!

Mostan bitó fájdalomból
Véres keresztmen
Szelíd hangom esengve szól:
Add át magad nekem!

Én, érted halva, véremen
Megvásároltalak:
Urad vagyok; szeretetem
A bűntől elragadt!

Gazdag valék, de most szegény,
Ruhám is elvevék;
Tagadd meg föld kincsét, mint én
S kövess, fent vár az ég!

Szabad valék, Isten, erős;
Üressé váltam ám!
Igát hordtam s most légy te is
Önként a rabszolgám!

Mindent adék érted, hogy élj
S most élted az enyém;
Tulajdonom elvenni félj:
Ítélni fogok én!"

Vihar, földindulás között,
Tűzlángokkal jön el,
Ítélni mindenek fölött,
Ki mostan így kérlel!

(Rj. 589.)

76. Jöjjetek, ti fáradt lelkek...

Jö - je - tek, ti fá - radt lel - kek, kik az ú - ton el - e - ped - tek,
jő - je - tek, kész la - ko - mám! Hogy - ha nincs is pén - ze - tek sok:
bort, te - jet mind in - gyen kap - tok itt az é - gi va - cso - rán.

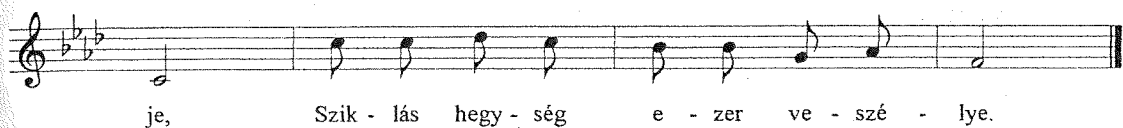
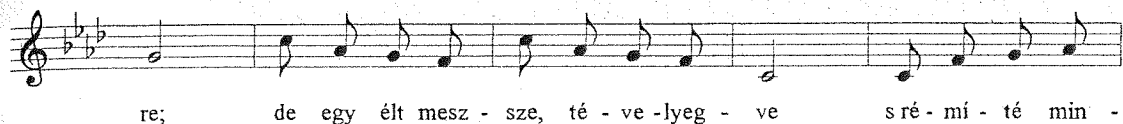
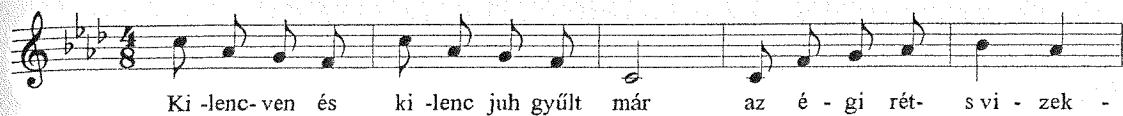
Jöjjetek ti is, szegények,
Kikbe' nincs jó: csak rút vétek,
S igazságra szomjazók!
Bárha tűzként éget a bűn,
Aggódástok rögtön eltűn,
Hogyha rám pillantotok.

Nézzetek rám! A kereszten
Értetek bűnősként függtem,
Ártatlan valék pedig!
Üdvötkre engem sújta
Ég igazságos haragja:
Hulló vérem üdvözít.

Jöjjetek, ti fáradt lelkek,
Bűntől, gondtól meggyötörtek,
Békesség a lakomám.
Jöjjetek, e rút bitófa,
Szív ha hittel megragadja,
Nyugovást ad igazán!

(V. E.-né)

77. Kilencven és kilenc juh



Kilencven és kilenced már van,
Elég ez, ugye, pásztor?
De szólt: Szívem nem nyughatik meg,
Míg távol egy a nyájtól.
Riasszon erdő, vad hegy engem:
Mégis megyek, hogy megkeressem!

Az út vérnyomtól mért piroslik,
Mely égből földre vitte?
A juh üdvére pásztor ontá,
Hogy kis juhát megmentse.
A pásztor karja vértől ázik,
Fején szűrő tövis tanyázik.

Kilencven és kilenc nem sejté,
Mily mély örvénybe szállt le,
Kínos halál hogy tépte széjjel,
Mily vak sötét fogá be!
Sivár helyen segélytől messze
Találkozott a juhhal össze.

Ím, túlharsogva hegymagost is,
Győztes szó száll a mélyből:
"Örüljetek mert megtaláltam,
Kínomra drága bérül!"
S angysereg ujjongva zeng le:
"Dicső a pásztor nagy szerelme!"

(V. E.-né)

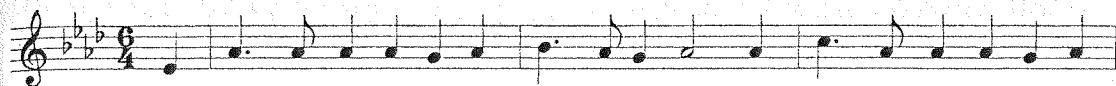
78. Sok országot bejártam...

Sok or - szá - got be - jár - tam Buj - dos - va men - ny fe - le; Sok
 szírt - o - rom - ról lát - tam Ör - vény - lő mély - be le: De szebb, ma - gasb kö -
 rőt - tem Föl - dőn hegy nem va - la, Mint gyász - ba öl - tő - zöt - ten Egy
 domb: a Gol - go - ta. Mint gyász - ba öl - tő - zöt - ten Egy domb: a Gol - go - ta. Nap -
 fé - nyes hó - le pel - lel Fel - hők - be nem nyú - lik, Sőt
 éj - sza - ká - val fedv' el, Pa - nasz száll könny hull itt. Ám
 bé - kén meg - pi - hen - ni, Ván - dor csak menj o - da; Menny -
 hez kö - zelb nincs sem - mi, Mint vé - res Gol - go - ta!

Itt szólt megszegyenülve
 A büszke római,
 Változtak át örömré
 A gyilkos kínjai;
 Itt zeng angyalkar égne
 Hárfáin: Glória!
 [: Örökre nincs szebb ének,
 Mint: kínos Golgota! :]
 Kifáradt földi vándor,
 Pihend ki itt magad;
 Le roskatag válladról
 Terüd csak itt szakad.
 S ha bűnöd megbocsátva,
 Menj boldogan tova;
 Hirdesd: paradicsomba
 Az út a Golgota!

(Gerok.)

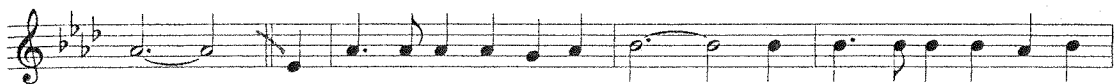
79. E földszínen ismerek egy folyamot



E föld - szí - nen is - me - rek egy fo - lya - mot, cso - dás nyu - ga - lom - ba' fo -



lyik; Iz - zó tü - zű fény - nyel az ár - ja ra - gyog: Ki is - me - ri e vi - zet



itt? Óh lé - lek, a szóm - ra fi - gyelj! Jöjj, jöjj e vi - zek - re ma



el! Ez ár sza - ba - don fo - lyik, vi - ze ál - dást hoz a ré - szed - re.

Akárhova jut e folyam vize el,
Ujjongva fogadja szívünk;
Mert benne csodás örömet hite lel,
Gond, bánat e habba letűnt!
(Refr.)
Óh lélek, a szómra figyelj!
Jöjj, jöjj, e vizekre ma el!
Ez ár szabadon folyik, vize
Áldást hoz a részedre.

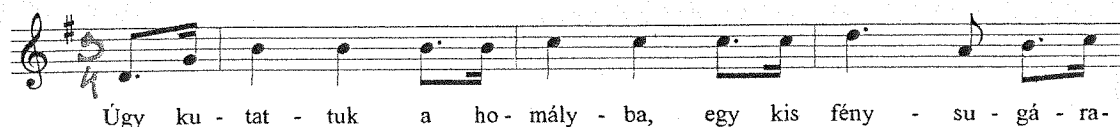
Mély, tiszta vizű e folyam, az íze
Oly jó, hogy örül szíved;
Gyógyít beteget; de csodás ereje!
Tisztára lemossa a szennyet.
(Refr.)
Óh lélek stb.

Élet vize ez a folyó. A kereszt
Forrása, hol ömle a vér,
Hol Jézusod áldozta, mert szeretett:
Ott ömle a bűnösökér'
(Refr.)
Óh lélek stb.

"Óh jöjjön a szomjas, igyék eleget!" —
A szellem, a mátká kiált.
Csak az, ki ez árba mosá a szívet,
Az látja az égben Urát.
(Refr.)
Óh lélek stb.

(Gebhardt. — Rl. 143.)

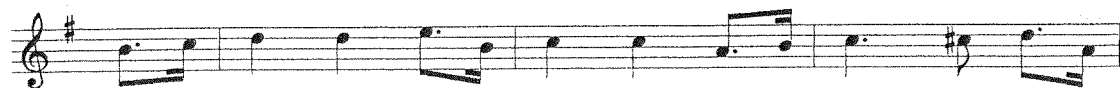
80. Úgy kutattuk a homályba...



Úgy ku - tat - tuk a ho - mály - ba, egy kis fény - su - gá - ra -



it, ám a vé - szes in - go - vány - ba bű - nünk mind mé - lyebb - re vitt.



Hol a biz - tos kar, ki tud - ja? Az e - rős a hí, a



szent, mely a bűn rab - já - ból új - ra bol - dog s új em - bert té - remt.

Ládd-e, telve irgalommal
Jézus hagyta el honát,
S szóla: "Meggyógyulsz azonnal"
Jöjj, s ne vétkezzél tovább!
(Refr.)
Hű csak Jézus drága jobbja,
Meg csak Jézus szíve ment,
Bűneink láncát leoldja
És minden újjá teremt.

Óh, mit adhatunk mi néki,
Aki annyit tett velünk,
Általadtuk ama régi,
Bűnnel terhelt életünk.
(Refr.)
Hű csak Jézus stb.

S bűnös szívünk, mit szegényen
Átadtunk mi, koldusok,
Az Ő áldott két kezében
Lett oly tiszta, oly nyugodt.
(Refr.)
Hű csak Jézus stb.

Óh Urunk, vezessen arcod
Mindörökre ezután,
Járjon útunk szent parancsod
S áldott szellemed nyomán.
(Refr.)
Hű csak Jézus stb.

82. Gyógyuljak egészen!



Gyó - gyul - jak e - gé - szen! — a szív kö - nyö - rög —, Vol - nál Te a
 ré - szem, U - ram, az ö - rök; Bár tör - ne a bál - vány, sza - kad - na kö - tél... Hó
 vol - na a szí - vem, oly tisz - ta fe - hér! Vón' tisz - ta fe - hér, mint
 hó, ra - gyo - gó, Bár vol - na fe - hérb a szí - vem, mint a hó!

Ne hagyd a szívembe', mi szennyezi, bent;
 Tisztíts bűneimtől; a szentje legyen
 Annak, ki az életem egy Ura lett!
 (Refr.)

Hó volna a szívem, oly tiszta fehér!
 Vón' tiszta fehér,
 Mint hó, ragyogó,
 Bár volna fehérb a szívem mint a hó!

Uram, Te kitartva reményleni látsz,
 Új, tiszta szívet a hívőbe Te ádsz!
 Óh halld meg imám! E fohász szíven ér!
 (Refr.)
 Hó volna a szívem stb.

(Niebuhr. — RI. 427.)

83. Óh mondd meg az Úrnak a gondjaidat!

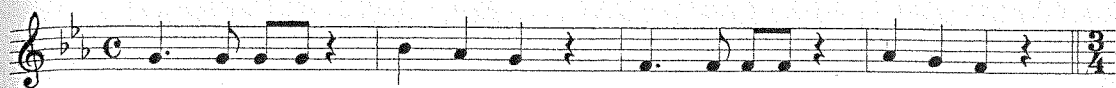
Óh mondd meg az Úr - nak a gond - ja - i - dat! Hadd hord - ja ve -
led a te - hert, le - sza - kad vál - lad - rul a súly s gyö - nyö - rü lesz i - gád: Óh
mondd el az Úr - nak a bajt, a - mi bánt! A bajt ne - ki mondd, meg -
hall - ja le - gott. Óh mondd meg az Úr - nak a bajt, a gon - dot!

Óh mondd meg az Úrnak a bűneidet!
Utálja a bűnt, de bűnöst szeretett.
Ő most is a bűnösökért könyörög:
Óh mondd neki szégyenedet s a bűnöd.
Bűnöd neki mondd;
Bocsátja legott;
Óh valld be, hiszen a bocsánata sok!

Óh mondd meg az Úrnak a bánatodat;
Vigasztal: a könnyüből örömjé fakad!
Ha sújt is az ostor, az Úr bekötöz:
Óh bízzad az Úrra, ha bú lenyüggöz!
Kínod neki mondd,
Meghallja legott!
Óh mondd meg az Úrnak a bűd, a kínod!

(RI. 427.)

84. Halld, kopogtat valaki!



Halld, ko-pog-tat va - la - ki! Vajh ki áll-hat o - da-kint?



Ván-dor, hoz - zá nincs ha - son - ló, hű sze - rel - mé - vel ke - res,



Lá-gyulj meg szí - vem, az aj - tó nyíl-jon meg s Őt hön sze-resd!

Halld, kopogtat szüntelen!
Oly hűen ki állhat ott?
Úr, minden fölött magasztos!
Boldog mind, aki övé,
Égi ajándékokat hoz:
Tárva nyiss ajtót elé!

Hogy kopogtat? Hűséggel!
Halld meg kérlelő szavát!
Üdvözítőd kegyelemmel
Ajtódnál kitartón vár,
Égi menyegzőre hív el;
Siess és nyiss ajtót már!

(RI. 137.)

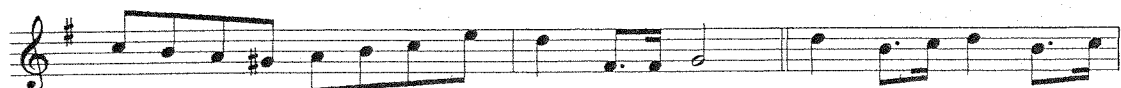
85. Hajós, nézd, fény sugárzik...



Ha - jós, nézd, fény-su- gár-zik, se - gít- ség jő! Vi - har-sza-ván át hang-zik,



sza - ba - dít Ó! Ha - jó - tő-röt- ten kí - nos volt küz - de - ni!



Men-tő- csó-nak- kal jöjj hát most szá - raz- ra ki! Szá - raz- ra jöjj, hogy élj,



Szá - raz- ra jöjj! Hul - lá- mok- tól so- se félj. Fogj jól s ma- gad bízd meg- men- tőd- re!



Sa - ját é - ned - re so- ha! Hagyd a ré - gi ron- csot, hisz már me - rü - lő - be'!

Bízz mentőcsónakomba':
Az Úr vagyok!
Megment kezem hatalma,
Hogy bámulod!
Tomboljon a vihar csak:
Te fogd kezem;
Szárazig vezet e csillag:
Vérző sebem.
(Refr.)
Szárazra jöjj, hogy élj,
Szárazra jöjj!
Hullámoktól sose félj.
Fogj jól s magad
Bízd megmentődre!
Saját énedre soha!
Hagyd a régi roncsot,
Hisz már merülőbe'!

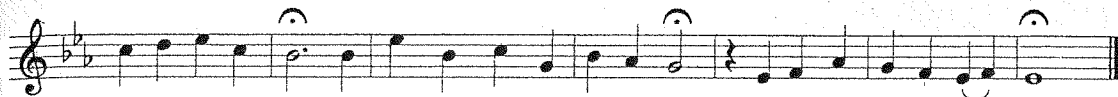
Hajnal hasad a tájra...
Lásd és örülj;
Előlem éj homálya
Hogy menekül.
Jó mentőcsónakomban
Pihened már;
Ujjongj, mert a part közel van,
A száraz vár.
(Refr.)
Szárazra jöjj stb.

(Kübler. — Rl. 152.)

87. Halál, fullánkod hol van, hol?



Ha-lál, ful-lán-kod hol van, hol? Hol van sír győ-ze-del-me? Is-ten, há-
Az el-len, bár ha-rag-ja forr, ve-lünk már mit te-het-ne?



lánk ö-rök-re zeng, hogy har-cunk győ-ze-lem-re megy a fel-kent Jé-zus ál-tal!

Mert sír sötét mélységiből,
Halál bilincse közül
A felkent győzve szálla föl,
Feltámadott dicsőül!
Ó é! Mi tartja fel tehát,
Ki eltiporta a halált?
Az Úr csak győzhet immár!

Megölték Jézus Krisztusunk,
De él megint, ne féljünk!
Mi is bizton feltámadunk;
Ha él, mi szintén élünk.
Ki Jézus szent szavába' hisz,
Az élni fog, ha meghal is,
A sír be nem zárhatja!

Ki itt Vele feltámadott
Igaz bűnbánat útján,
A második haláltul ott
Szabad lett vére árán.
Halál hatalma semmi lett,
Igazságosság a mienk
S romolhatatlan élet!

Valódi pászkabarány Ő,
Ehet belőle minden;
Szívünkbe üdv és béke jó,
Öröm, kegyesség itt lenn.
És várunk csendesen tovább,
Míg egyszer fújnak harsonát
S tesünk is megdicsőül.

(Genesius. — Rl. 103.)